

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

26 מרץ 2025
37931-12-21

ש' כ' נ' צ' כ'

עינת גלעד משולם

השופטת

ש' כ'
ע"י עו"ד חיה לזר נוטקין

תובע/נתבע

- נגד -

צ' כ'
ע"י עו"ד צילה טמיר

תובעת/נתבעת

פסק דין

פסק הדין מכריע בשני הליכים: תביעה לפירוק שיתוף שהגיש התובע-הנתבע (להלן: האיש) ותביעת מזונות אישה שהגישה התובעת-הנתבעת (להלן: האישה).

רקע

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

1.הצדדים נישאו ביום 00.00.1990 לאחר חמש שנות זוגיות שהחלה בהיות האישה בת כ-15 שנים והאיש בן כ-17 שנים. לצדדים שני ילדים בגירים, ד' יליד 0.0.1991 וש' יליד 0.0.1997 (להלן: ד', ש' בהתאמה).

2.בבעלות הצדדים דירת מגורים משותפת, בת ארבעה חדרים, שנמצאת ברחוב --- בעיר ---, הידועה כגוש --- תת חלקה --- (להלן: הדירה).

3.האיש עזב את הדירה בחודש מאי 2020, אך ממשיך לשאת בתשלומי המשכנתה ובהוצאות החזקת הדירה (ארנונה, חשמל, גז וועד בית). האישה נותרה להתגורר בדירה עם ש' וחברתו, אף אביה ישן בדירה לפרקים.

4.בהתאם לחוות דעת שמאית נאמד שווי הדירה כפנויה וחופשית מכל חוב ושעבוד בסך של 2,860,000 ₪. הערכה זו לא השתנתה אף לאחר הגשת שאלות הבהרה מטעם האיש לשמאי. האיש סומך ידו על השמאות (סעיף 60 לסיכומיו). האישה לא הביעה הסתייגות מהערכת השמאי.

5.מועד הקרע המוסכם הוא ה-28.4.2021. בעניינם של הצדדים מונה אקטואר מומחה מטעם בית המשפט לצורך שומת נכסי הצדדים. המומחה הגיש תחילה חוות דעת חלקית וכשהושלמו המסמכים החליף אותה בחוות דעת משלימה, שאף היא עודכנה. המומחה לא זומן לחקירה.

6.במהלך כשלושים שנות הנישואין, האישה לא עבדה וניהלה את משק הבית בעוד האיש עבד ופרנס את בני המשפחה. עובר לנישואין היה האיש הנדסאי ובעת הנישואין סיים לימודי תואר ראשון. משנת 2001 עבד כאיש מכירות שכיר בחברת ק' (להלן: **חברת ק'**), בהמשך עבד בחברת ק' בספרד ונכון להיום בחברת ק' בגרמניה.

7.האישה הגישה בקשה למזונות זמניים בגדרי תביעת המזונות. לאחר קבלת עמדות הצדדים ובהתחשב בכך שהאיש ממשיך לשאת בתשלומי המשכנתה והוצאות החזקת הדירה נקבע תחילה שהאיש יישא בתשלום חודשי בסך 4,100 ₪, בהמשך 3,600 ₪ ובהחלטות מאוחרות נקבע שהאיש יישא בתשלום חודשי בסך 3,200 ₪. תקופות התשלום נקצבו בזמן.

8. ההליכים הועברו לטיפול מותב זה ממותב קודם בהתאם להחלטת סגנית הנשיאה. ניסיונות לקדם הסכמות לא צלחו, כך גם הליך הגישור שאליו הופנו הצדדים לא סייע לצדדים, לפיכך ניתן צו להגשת תצהירים וההליכים נקבעו לשמיעת הוכחות.

9. בעלי הדין נחקרו, מטעם האישה העיד גם אביה, האיש לא נדרש לעדים מטעמו. יוער כי בקשת האישה לזמן לדיון את סמנכ"ל הכספים בחברה שבה עבד האיש בעבר ואת האקטואר נדחתה, משזו הוגשה בשיהוי ניכר, אגב חריגה מסד הזמנים שנקצב מראש לבקשות אלה וללא טעם ענייני. סיכומי הצדדים וסיכומי תשובה הוגשו בכתב ועתה ניתן פסק הדין.

א. התביעה לפירוק שיתוף - תלה"מ 37931-12-21

10. האיש עתר לפירוק שיתוף בהיות הצדדים שותפים במקרקעין, במיטלטלין, בזכויות ובחובות שנצברו במהלך חייהם המשותפים וכן לחלוקה שוויונית של הזכויות והרכוש שצברו השניים. כתב התביעה המקורי נקב בסעד כספי בגין דמי שימוש, שלא פורט ולא שולמה בגינו אגרה. החלטה מפורשת ניתנה בעניין זה והאיש מצא לנכון להגיש כתב תביעה מתוקן שממנו נשמט הסעד של חיוב בדמי שימוש ובצדו הבהרת האיש, שלפיה הסעד של דמי שימוש "ירד" כלשונו.

חרף זאת בסיכומיו שב ועתר האיש להורות על חיוב האישה בגין דמי שימוש בקונסטלציות שונות, ככל שלא תחויב להשיב מחצית מתשלומי המשכנתה או ללא קשר לכך (סעיפים 56,55 לסיכומיו וסעיף 21 לסיכומי התשובה) - סעד זה נדחה, משלא הוגשה תביעה בנדון.

11. עוד עתר האיש בכתב התביעה להורות על פירוק שיתוף בעין ביחס למיטלטלין המצויים בדירת המגורים למעט המחוברים שיוותרו לרוכש הדירה. סעד זה לא פורט כדבעי בכתב התביעה המתוקן ונזנח כליל בתצהיריו של האיש וכן בסיכומיו. דומה שהטעם לכך נעוץ בכך שהאיש עזב את הדירה המשותפת לפני מספר שנים, הוא אינו מתגורר עוד בישראל מזה זמן רב יחסית, רכש דירה עם בת זוג בספרד וכיום מתגורר בגרמניה - בנסיבות כמתואר סעד זה נדחה.

12. האיש עתר להורות על פירוק שיתוף בדירה בדרך של מכירתה בשוק החופשי לכל המרבה במחיר למשך שלושה חודשים ובחלוף המועד למנות את באי כוח הצדדים ככונסי נכסים; האיש עתר להורות על פירוק השיתוף בכל הזכויות שצבר מי מהם ממועד הנישואין ולתת תוקף לחוות הדעת האקטוארית שנערכה בגדרי הליך הגישור. הוסף, כי ככל שהאישה תסרב לזאת יש למנות

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אקטואר מטעם בית המשפט ששכרו יושת עליה; האיש עתר להורות כי האישה תשלם מחלקה את כל הוצאות החזקת הדירה מפאת מגוריה ומגורי אביה בה, כי הצדדים יישאו בתשלומי המשכנתה בחלקים שווים על לפירעונה בעת מכירתה ולקבוע שכל סכום שהאיש נשא בו ואמור היה להשתלם על ידי האישה ממועד הקרע ואילך, יושב לו במסגרת ההתחשבות ביניהם.

13. האישה עתרה להורות על דחיית התביעה על הסף וכן לגופה, משזו הוגשה בחוסר תום לב אגב הברחות רכוש חד צדדיות. בתוך כך ציינה, שאין להורות על פירוק שיתוף לבטח כאשר האיש מחזיק בנכסים ובכספים המשותפים שכן הכלל הוא בירור מאוחד ואיזון כולל.

האישה עתרה לחלוקה בלתי שוויונית של הנכסים והזכויות על מנת לייצר "העדפה מתקנת" כלשונה באופן ששני הצדדים יוכלו לבנות את עתידם לאחר הפירוד; היא עתרה למינוי אקטואר "חקירתי ניטראלי" וכן למינוי מומחה כלכלי, שיעריך את המוניטין שצבר האיש בעת החיים המשותפים.

האישה טענה, שהאיש הפסיק להפקיד לחשבון המשותף את משכורתו, רוקן את חשבון הבנק המשותף שעמד על כ-100,000 ₪ והותירה בלא כלום. כך גם החזר כספי בסך 20,000 ₪ שהתקבל בגין טיפולי שיניים עבור האישה שמומן בידי אביה נגזל על ידי האיש חלק השבתו.

לטענתה, פירוק השיתוף בדירה משמעו הותרתה והותרת בנם ש', שסובל מהפרעת קשב קשה, ללא קורת גג. הואיל והאישה נעדרת הכנסה היא נדרשת לאמצעים לשם רכישת מדור חלופי ולכן יש לעכב את פירוק השיתוף עד לאיזון משאבים כולל, שיתכן שבסופו יתייתר מכר הדירה, שכן האישה צפויה לקבל כספים רבים שיאפשרו לה לרכוש את חלקו של האיש בדירה.

הוסף כי לאיש חסכונות בסך של כשני מיליון ₪, הוא בעל מוניטין רב שערכו אינו ידוע ולכן האישה זכאית לדרוש וגם לקבל חלק גדול יותר בעת חלוקת הרכוש מכוח העיקרון של העדפה מתקנת.

נטען כי במשך שנות הנישואים, פיתח האיש את "ההון האנושי" שלו בעוד האישה הקדישה עצמה לבית ולגידול הילדים, באופן שכושר השתכרותה נפגע, זאת לצד נסיבותיה הנוספות כגון מצבה הבריאותי הלקוי.

14. בתצהיריו ובסיכומיו עתר האיש לכך שהתשלומים שבהם נשא בגין המזונות הזמניים יקוזזו ומצא שיש לראותם כפיצוי הסתמכות או פיצוי בגין פערי כושר השתכרות בהינתן שלטענתו הפסיקה מורה כי תקופת הפיצוי עומדת בדרך כלל על 12-36 חודשים (סעיף 16 לתצהיר הרכוש). זאת לצד דרישתו לקבל החזר בגין מחצית מגובה המשכנתה בסך 66,000 ₪ ממועד הקרע ועד לחודש 1/24 (סעיף 34 לתצהיר המזונות, סעיף 54 לסיכומיו) ואת החודשים שלאחר מכן (סעיף 21 לסיכומי התשובה); השבה מלאה של כל הוצאות החזקת הדירה שבה נשא בפרט לנוכח

העובדה שאביה, ש' וחברתו מתגוררים בה, בסך 72,366 ₪ ממועד הקרע ועד לחודש 1/24 (סעיף 34 לתצהיר המזונות וכן סעיף 55 לסיכומיו) אגב עדכון הסכום נכון למועד מתן פסק הדין (סעיפים 8,21 לסיכומי התשובה); השבת ההוצאות שהוצאו בהליך בגין הגישור והמומחים שנשא בהם כמיומן ביניים בסך כולל של 39,360 ₪ (סעיף 34 לתצהיר המזונות, סעיף 57 לסיכומיו); השבת סכומים שכנטען הוסכם עליהם ושימשו כעזרה כלכלית לבנים הבוגרים (סעיפים 44,45 לסיכומיו) וכן לקחת בחשבון בגדרי האיזון את המזונות ששילם ממועד הקרע ועד לפירוק השיתוף (סעיף 58 לסיכומיו).

בתוך כך הדגיש האיש כי אינו מתנגד לכך שהאישה תרכוש את חלקו בבית ובלבד שהדבר ייעשה על יסוד השמאות ורק לאחר התחשבנות והשבת הסכומים שלהם עתר (סעיף 13 לסיכומי התשובה). בד בבד הוא הדגיש שיש להורות על פירוק השיתוף בדירה ללא דחייה נוספת, שכן התביעה הרכושית באה אל קיצה והאישה הצהירה, שבכוונתה להתגרש עם מתן פסק הדין הרכושי (סעיף 14 לסיכומי התשובה). כך גם הסכים להוון את הזכויות שמגיעות לה ממנו ובלבד שינוכה מהם מס בשיעור של 35% מהם (סעיף 35 לסיכומיו).

15. בתצהירה ובסיכומיה עתרה האישה להורות על עריכת איזון זכויות תוך מתן משקל להעדפה המתקנת בשיעור של 70% לפחות מכלל הזכויות שצבר האיש (סעיפים 27, 75.א לסיכומים וסעיף 20 לסיכומי התשובה, יוער כי בסעיפים אחרים עתרה ל-70% אגב השמטת המילה "לפחות" כך למשל בסעיף 34 לסיכומיה ובסעיפים 26,22 לסיכומי התשובה).

כמו כן עתרה לכך שייקבע כי מלוא הזכויות בדירה יהיו לה במסגרת אותה העדפה מתקנת. האישה עתרה בנוסף לפיצוי בגין "הפרשי קריירה" (סעיף 34 לסיכומיה).

לסיכומיה נוסף סעד שלא בא זכרו בתצהירה, לקבוע שהדירה שנרכשה בספרד על ידי האיש, לאחר מועד הקרע, נרכשה מכספים שהאיש הבריח וכי היא שייכת למסת הנכסים שצברו הצדדים (סעיפים 33, 75.ד, 75.ו לסיכומיה) עוד עתרה להורות על עדכון דו"ח האקטואר ביחס להפרשי ההשתכרות ולהשלימו באמצעות אקטואר חוקר (סעיף 75.ה לסיכומים).

פירוק שיתוף

16. כאמור, בבעלות הצדדים דירה שבה חיו יחדיו, עד אשר הבעל נטל חפציו ועזבה לפני למעלה מארבע שנים, בעוד האישה נותרה לגור בה.

האיש עתר להורות על פירוק השיתוף בדירה בדרך של מכירתה בשוק החופשי לכל המרבה במחיר למשך שלושה חודשים ובחלוף המועד למנות את באי כוח הצדדים ככונסי נכסים. בכתב ההגנה הביעה האישה התנגדות נחרצת לפירוק השיתוף כשהטעם העיקרי היה שאין להורות על פירוק

שיתוף בטרם נערך איזון משאבים מלא (סעיפים 10,8 לתצהיר הרכוש) בפרט, כאשר האיש מחזיק בנכסי הצדדים השייכים לשניהם (סעיף 6 לתצהירה).

טעם זה נשמט עתה, שכן פסק הדין מכריע בסוגיית האיזון הרכושי בין הצדדים.

17. האישה הוסיפה בסיכומיה, כי הואיל והיא עותרת לחלוקה בלתי שוויונית (עניין שידון להלן) אין להורות על פירוק שיתוף, מה גם שהעדפה מתקנת לדידה מצדיקה את הקניית מלוא הזכויות בדירה לאישה ומשכך אין צורך כלל בפירוק שיתוף.

מנגד האיש הטעים, שלא ניתן להורות על פירוק שיתוף בלתי שוויוני מקום שהדירה רשומה על שם שני בני הזוג בחלקים שווים, מכאן שלדידו לכל היותר ניתן לאפשר לאישה, כפי בקשתה, לרכוש את חלקו, בהתאם לחוות הדעת השמאית מרכוש אחר שנועד לחלוקה תוך התחשבות בחובותיה כלפיו (סעיף 20 לסיכומי התשובה).

טענת האיש נסמכת על פסק הדין של כבוד השופט זגורי, תמ"ש (נצרת) 810-04-15 ד.ו.ד. נ' א.ד. (29.7.2015). דא עקא, שמדובר בפסק דין של הערכאה הדיונית. יתר על כן הסתמכות האיש על פסק הדין היא חלקית. להלן תצוטט מסקנתו של כבוד השופט זגורי במלואה:

"א. בהתאם לפסיקה הרווחת, מקום שדירת המגורים של הצדדים רשומה על שם הצדדים בחלקים שווים ולא נערך הסכם ממון הקובע אחרת, לא ניתן מכוח סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג לקבוע חלוקה שונה של שווי הנכס רק בשל העובדה שמי מהצדדים השקיע ו/או מימן ו/או רכש הדירה, בין לבדו ובין בחלקים גדולים יותר מרעהו.

ב. הלכה למעשה, כל שיקול הנוגע לעבר היחסים בין הצדדים, לרבות הסתמכות, הבטחות כאלה ואחרות, לא יועיל לבן הזוג הטוען לאיזון בלתי שוויוני בדירה.

ג. יחד עם זאת ומבלי לפגוע בפסיקה האמורה ואף מתוך נאמנות לה ומכוח הפסיקה מחייבת אחרת לעניין חובת בית המשפט לענייני משפחה להבטיח יציאה מקשר הנישואין של שני הצדדים בעמדות כלכליות שוויוניות או דומות ככל האפשר, רשאי גם רשאי בית המשפט לשקול לערוך איזון בלתי שוויוני בשווי דירת המגורים.

ד. על המקרים שבהם הדבר ייעשה להיות מקרי קיצון בלבד. הכלל חייב להישמר איזון שוויוני בדירה לפי רישום הבעלות. החריג הוא איזון בלתי שוויוני. הנטל הוא על הטוען לכך.

הרשימת המקרים בהם ייעשה הדבר אינה יכולה להיות רשימה סגורה, אך מלימוד הפסיקה היא צריכה להיות קשורה באותן נסיבות מיוחדות המצדיקות שימוש בסמכות חריגה זו כגון:

1. פערים קיצוניים בפערי וביכולות ההשתכרות של הצדדים ללא אפשרות

לצמצם הפער מנכסים אחרים... (פסקה 42 לפסק הדין, ההדגשות הוספה). 18. פסיקה מנחה בסוגייה זו ניתנה בבית המשפט המחוזי על ידי אב"ד כבוד השופט ג'וסי, אשר קבע, כי לא ניתן לחלק דירה משותפת הרשומה על שם שני הצדדים, באופן הנוגד את הרישום, ככל שהוא משקף נאמנה את ההסכמות שנתגבשו ביניהם, על ידי שימוש בסעיף 8(2) לחוק, דהיינו לא ניתן להחיל לגבי הדירה את סעיף 8(2) ולסטות מחלוקה שוויונית (עמ"ש (מחוזי חיפה) 61008-06-13 נ.מ.א. נ' י.א. (11.6.2014), פסקה 41). ערעור לבית המשפט העליון על פסק דין זה נדחה על ידי המשנה לנשיאה כבוד השופט רובינשטיין, אלא שבהערת אגב הוסף שהערעור נדחה "וזאת מבלי שאביע דעה לעת הזאת בסוגיה הנכבדה אשר עלתה בהנמקת השופט ג'וסי בבית המשפט המחוזי בחוות דעתו המפורטת, קרי, בשאלה, האם חוק יחסי ממון מאפשר לאזן מעיקרא נכס הרשום על שם שני בני הזוג בחלקים שווים; באופן שיחולק בחלוקה שונה בתנאי סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון" (בע"מ 4480/14 פלוני נ' פלוני (30.7.2014)). אב"ד כבוד השופט ג'וסי הוסיף וקבע בפסק הדין הנזכר, כי אמנם לא ניתן לסטות מחלוקה שוויונית ביחס לדירה משותפת הרשומה על שם בני הזוג, אך הדגיש, "האמור לעיל, אינו מונע כמובן שימוש סעיף 8(2) על דרך חלוקה לא שוויונית של הנכסים בני האיזון כאשר בשל כך ובעריכת התחשבות וקיצוזים נכונים, ניתן כמובן לייחד לאחד מבני הזוג זכויות מלאות בדירה גם אם אינה נכס בר איזון, וזאת על חשבון זכויות יתר שמגיעות לאותו בן זוג בשאר הנכסים בני האיזון. פעולה זו אינה חותרת תחת אותה מערכת הסכמית שחלה על הדירה, אלא שהיא מהווה את אחת הדרכים למציאת פתרון המגשים את האיזון ופירוק השיתוף יחד (שם פסקה 42). דומה כי בדיוק בפתרון מעין זה נקט בעמ"ש (מחוזי חיפה) 5420-10-21 א. נ' ב. (18.4.2022) (להלן: עניין א.ב.), עת קבע שיש הכרח לאזן את המשאב הכספי שיתקבל מפירוק שיתוף דירת המגורים בגין פערי ההשתכרות ופערי הכוחות המשמעותיים שהשתקפו ממערכת זוגית בת 22 שנים, תוך ששנה והבהיר "כי אין מדובר בחלוקה בלתי-שוויונית של דירת-המגורים הואיל וברי, כי פירוק השיתוף בה יתבצע על-פי הרישום ובהתאם לדיני הקניין הקבועים בחוק המקרקעין ענייננו בחלוקה הכספית שיתקבלו לאחר פירוק השיתוף בדירה..." (עניין א.ב., פסקה 31). 19. האישה הטעימה, כי מן הראוי שבמסגרת איזון משאבים כולל בין בני הזוג היא תקבל כספים שיאפשרו לה

לרכוש את חלקו של האיש בדירה ובכך יתייתר הצורך למכור את הדירה ולפנותה ממנה (סעיף 16 לסיכומיה סעיף 15 לסיכומי התשובה). בסעיף 75.ז. לסיכומיה וסעיף 22 בסיכומי התשובה היא טוענת על דרך הסתם "שאין לפרק את השיתוף בדירה בנסיבות אלו" אך אינה מבהירה את הנסיבות ואף לא מעלה טעם ענייני שלא להורות על פירוק שיתוף בעת הזו. ניכר שהאישה חותרת בעיקר למצב דברים, שבו באמצעות כספי האיזון יעלה בידה לרכוש את חלקו של האיש בדירה, הדבר אפשרי כמובן, אך אין בכך למנוע את פירוק השיתוף. בהקשר זה, תוזכר הסכמת האיש לכך שהאישה תרכוש את חלקו הגם שמתנגד נחרצות לחלוקה בלתי שוויונית (סעיף 35 לסיכומיו) ואינו מסכים למחול לה על כספים ששילם בגין המשכנתה, הוצאות החזקת הדירה ממועד הקרע ואילך וכן על כספים נוספים שטוען שיש להשיבם לו (נושא זה ידון בהמשך). האיש ביקש לאפשר לצדדים למכור את הנכס בכוחות עצמם במשך שלושה חודשים, אלא שלנוכח ההתחשבנות הנדרשת בראי פסק הדין ובשים לב לפער שבין הצדדים, דומה כי סד זמנים של שלושה חודשים כפי שהתבקש על ידי האיש הוא קצר מדי וייקצבו ששה חודשים לשם כך. לצד זאת ובאיזון שבין הצדדים, ממועד מתן פסק הדין ובמשך שלושה חודשים ימשיך האיש לשאת בתשלומי המשכנתה וביטוח המשכנתה וכן הוצאות החזקת הדירה עד לתקרה של 1,000 ₪ לחודש, בהינתן שהאישה אינה מתגוררת בדירה בגפה אלא עם ש' חברתו ואף אביה ישן בה. מובהר כי תשלומים אלה נלקחים בחשבון בעת קביעת גובה הפיצוי בגין פער ההכנסות ביניהם כמפורט להלן. עוד מובהר, כי בחלוף שלושה חודשים ממתן פסק הדין, החיובים בגין המשכנתה וביטוח המשכנתה יחולקו בחלקים שווים בין הצדדים עד למכר הדירה בפועל, כאשר חלקה של האישה יקוזז מסכום התמורה. בחלוף שלושה חודשים ממתן פסק הדין הוצאות החזקת הדירה במלואן יהיו על האישה. ככל שהאישה לא תשלם את הוצאות החזקת הדירה ממועד זה הן יקוזזו מחלקה בתמורת המכר. 20. לנוכח הנימוקים לעיל אני מורה על פירוק שיתוף בזכויות הצדדים בדירה, שנמצאת ברחוב ---- בעיר ---, גוש --- תת חלקה ---, בדרך של מכירתה כפנויה לכל המרבה במחיר וחלוקת התמורה בניכוי הוצאות המכר, המשכנתה ומיסים, ככל שיחולו, בין הצדדים שווה בשווה. הצדדים רשאים למכור את הדירה למרבה במחיר בכוחות עצמם וזאת לתקופה בת ששה חודשים מהיום. חוות דעת השמאי תהווה בסיס להצעות רכישה. כל אחד מהצדדים רשאי לרכוש את זכויות משנהו בדירה וככל ששניהם יבקשו לעשות כן תערך ביניהם התמחרות. ככל שיודיעו הצדדים כי הדירה לא נמכרה בפרק זמן זה ולא תוגש בקשה להארכת מועד מוסכמת, ימונה כונס נכסים למכירתה. עתירת האיש בכתב התביעה למינוי באי כוח הצדדים ככונסי נכסים אינה מתקבלת לנוכח העדר שיתוף הפעולה בין הצדדים ובאי

כוחם לאורך ההליך כולו (כמו כן ראו עמ"ש 32613-01-20 ג. נ' ד. ג. ואח' (1.12.2020)). הוצאות המכירה ישולמו על ידי הצדדים בחלקים שווים. **איזון משאבים** 21. הצדדים נישאו בשנת 1990 ולכן על יחסיהם הרכשיים חל חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: חוק יחסי ממון). הצדדים לא חתמו על הסכם ממון ובהתאם לסעיף 5 לחוק יחסי ממון עם התרת הנישואין או פקיעתם, זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל הנכסים, למעט נכסים שהיו להם ערב הנישואין, נכסים שהתקבלו במתנה או בירושה בעת הנישואין, גמלאות כמפורט בסעיף קטן (2) ונכסים שהסכימו עליהם בכתב ששוויים לא יאוזן ביניהם. בהתאם לסעיף 5א(א) לחוק יחסי ממון, הזכות לאיזון משאבים עומדת לכל אחד מבני הזוג אף בטרם פקעו הנישואין בנסיבות כמפורט בו ובכלל זה חלוף שנה מעם הגשת תביעה מתאימה כבענייננו (סעיף 5א(א)(1)(ב)). 22. האיש עותר לחלוקת הזכויות בינו לבין האישה בחלקים שווים, אולם האישה עומדת על טענתה שיש לזכותה בסכומים גבוהים יותר בבחינת העדפה מתקנת. 23. סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון מתיר לבית המשפט במקרים מתאימים לסטות מהכלל הקובע חלוקה שווה וזאת "בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת". כך רשאי בית המשפט "לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר שיקבע בהתחשב, בין השאר, בנכסים עתידיים, לרבות בכושר ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג". המשנה לנשיאה, כבוד השופט הנדל עמד על כך, ש"ההסדר בחוק המחלק את כלל נכסי בני הזוג מחצה על מחצה למעט הנכסים שאינם מאוזנים, משקף הכרה בערך השווה של תרומת כל בן זוג לרווחת המשפחה; תהא זו תרומה כספית או על ידי קיומו וטיפולו של בית. השיתוף בתוצר המאמץ המשותף של בני הזוג עם הפירוד נועד למנוע מצב בו אחד מבני הזוג יצא מקשר הנישואין כשידיו על ראשו... סעיף 8 ניצב ככביש עוקף שמאפשר לסטות מן המסלול הראשי בסעיף 5 לחוק. הוא מציג סמכות שבשיקול דעת ליצור חלוקת רכוש בין בני זוג אשר מתחשבת בשיקולים שונים של צדק ומדיניות שעד כה לא באו לידי ביטוי... שיקול הדעת המוקנה לבית המשפט בסעיף נועד לשימוש במקרים מיוחדים בהם ההסדר הכללי בחוק עשוי להוביל לתוצאות שאינן רצויות ולאי צדק ברור... הסעיף משמש פתח להעניק יותר מאשר שווי מחצית הרכוש לצד הנזקק תוך התחשבות בשיקולים כלכליים ואחרים...". (בע"מ 7272/10 פלונית נ' פלוני (7.1.2014), פסקה 2, להלן: עניין פלונית). 24. כלל נקוט בפסיקה הוא כי השימוש בסמכות הנעוצה בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון, בדבר חלוקה בלתי חציונית של הרכוש יינקט באופן חריג ובמשורה, על מנת שלא להפוך את היוצא מן הכלל לכלל (בע"מ 1955/17 פלונית נ' פלוני (18.4.2017); בע"מ 4699/08 פלונית נ' פלוני (8.7.2008), עמ"ש 34220-03-22 (מחוזי חיפה) א. נ' ב. (18.8.2022) (פסקאות 19, 21) להלן: עניין

א.). בין היתר מפאת העובדה שסטייה מעיקרון החלוקה השוויונית עלול לפגוע בוודאות המשפטית, בציפיות הצדדים וכן בזכות הקניין (ע"מ 638/04 (מחוזי חיפה) ח.ר. נ' ר.ר. (23.1.2005)). סעיף 8 לחוק יחסי ממון מקנה לבית המשפט שיקול דעת נרחב לבחינת ההיבטים הכלכליים הרלוונטיים לאיזון משאבים (עניין פלונית, כבוד השופטת ברק-ארז, פסקה 46). סעיף זה, מפרט את סמכות בית המשפט, אך שותק בדבר אמות המידה להפעלתה. חסר זה מולא בתוכן על ידי בית המשפט העליון אשר פיתח אבני בוחן לאותן נסיבות מיוחדות. הפסיקה הבהירה כי הנסיבות המיוחדות המקימות את הסמכות הנעוצה בסעיף 8 לחוק יחסי ממון עשויות להיות קשורות ביכולות הכלכליות של כל אחד מהצדדים לאחר הפרדה וחוסר איזון בולט במיוחד מסיבה כלכלית, או בנסיבות מיוחדות הקשורות בצבירת נכסים חיצוניים כשאחד מבני הזוג הטמיע אותם בקופה המשותפת בעוד השני נמנע מלעשות כן או בנסיבות הקשורות בהתנהגות מי מהצדדים אשר גורמת לתחושת הצדק להתקומם אל מול יישום פשטני של האיזון הרכושי (כבוד השופט ויצמן, עמ"ש (מרכז) 56634-06-20 פלוני נ' פלונית (15.2.2021) פסקה 50, להלן: פלוני 2021). 26. הטעמים בגינם יש לסטות מהחלוקה השוויונית של הנכסים, אליבא דאישה נעוצים בפער הכלכלי שבין הצדדים, בהינתן שהיא מעולם לא עבדה מחוץ לבית ואילו האיש נושא במשרה רמה והשתכר סכומים מהגבוהים במשק וכן מפאת טענתה שהאיש הבריח רכוש וכספים. יצוין כי בסיכומיה הוסיפה טעמים נוספים שלא נטענו במפורש בתצהירה והם התנהגותיים, נטען לאלימות כלכלית והתעמרות נפשית כלפיה. 26.1 **טענת הברחת כספים ונכסים כטעם לחלוקה בלתי שוויונית של הנכסים** טענת האישה שלפיה יש לסטות מכלל החלוקה השוויונית לנוכח הברחת כספים או נכסים לא הוכחה. האישה אמנם העלתה ספקות ותהיות שונות, אך לא עלה בידה להציג תשתית ראייתית מספקת המצדיקה פנייה לחריג לכלל מטעם זה. טענת הברחה דורשת נטל הוכחה מוגבר כמעשה מרמה, נטל הוכחה זה מצריך לשכנע את בית המשפט בדבר ההתנהלות הכספית שתכליתה הוצאת נכסים מגדר האיזון או החלוקה (תלה"מ (ת"א-יפו) 49666-11-20 פלונית נ' פלונית (14.8.2024)), כאמור האישה לא השכילה לעמוד בנטל זה. לא נעלמה מעין טענתה בסיכומים, כי נדרש "אקטואר חקירתי" כלשונה, לשם חשיפת אותו רכוש נעלם שהוברח, אך מפאת העובדה שלא הוצגה ולו ראשית ראייה בנדון ומנגד הונחו וגולו מסמכים באופן נרחב, שנבדקו על ידי האקטואר ואף עומדים לעיון בית המשפט, כמו גם על יסוד טענות האישה עצמה כפי שיפורט להלן, אין להיעתר לכך. האישה טענה, בין היתר, כי האיש עזב במפתיע את הדירה ורוקן את חשבון הבנק המשותף, שהיה בו סכום העולה על 100,000 ₪ ובו החזר כספי לאב האישה (סעיפים 6-8, 25, 26 לתצהיר המזונות, סעיפים 4-

3 לתצהיר הרכוש, סעיף 1 לסיכומים והשוו לסעיף 8 לסיכומיה שבו מציגת כי בחשבון הבנק המשותף היה סך של 100,000-150,000 ₪ ולסעיף 9 שבו צוין כי היו בו למעלה מ-100,000 ₪). מדובר בחשבון בנק משותף של שני הצדדים, חשבון שהיה גלוי לאישה ונותר בשימושה, אליו הופקדו משכורות האיש לאורך כל שלושים שנות הנישואין. העובדה שהועברו כספים מחשבון הבנק על ידי האיש שגם הוא בעל החשבון לאחר שעזב את הדירה אינן הופכות את המעשה להברחה במובן הקלאסי של המילה ולבטח לא בקנה המידה הנדרש לשם סטייה מכלל החלוקה השוויונית של מסת הנכסים הזכויות והחובות. המסמכים שהועברו לעיון אינם מצביעים על העברות כספים חשודות עובר ובסמוך למועד הקרע. העברות הכספים שבוצעו במספר פעימות בוצעו כפי שהסביר האיש, לאב רעייתו של הבן ד' (סעיפים 44,43 לסיכומים). עיון בחשבון הבנק מלמד על אותן משיכות כספים כמפורט: 45,000 ₪ ביום 3.4.2021; 70,000 ₪ ביום 4.4.2021; 50,000 ₪ ביום 11.4.2021; 26,000 ₪ ביום 30.5.2021. האיש נשאל והתייחס להעברות הללו שבוצעו כאמור לחמו של ד' (חקירת האיש, עמוד 16 ש' 33-34) בתוך כך הפנה לתצהיר הרכושי, נספח 9 שממנו אכן ניתן להבחין כי ארבע ההעברות הללו בוצעו אל י' קרוב משפחה. האישה העידה כי העברת הכספים לבן ד' נעשתה בהסכמתה, היא אף השתתפה במפגש עם המחותנים של ד' (חקירת האישה, בעמוד 14, ש' 30). כלומר הטענה כי מדובר בהברחת נכסים כביכול אינה מתיישבת עם העובדה שמדובר במתנה משותפת המוסכמת על הצדדים שניהם. הטענה כי הסכום שהוצא מחשבון הבנק על ידי האיש כלל כספים שהם היו החזר כספי ביטוח לאב האישה ששילם עבורה טיפולי שיניים בסך של 20,000 ₪ (סעיפים 9,8 לסיכומיה), אינה מצדיקה שימוש בסמכות החריגה, לכל היותר ניתן להורות על השבת כספים כאלה ואחרים באם יימצא לנכון וגם זאת במסגרת תביעה מתאימה ככל שתוגש על ידי מי שנטען שהוא בעל החוב, קרי אבי האישה. משנה תוקף יש לאמור בהינתן שמשכורות האיש הועברו לחשבון הבנק אף לאחר שהאיש עזב את הדירה ובטרם פתיחת ההליכים. בהקשר זה, האישה מצאה לנכון להעלות בסיכומיה טענה שלפיה רכישת הדירה בספרד על ידי האיש, לאחר מועד הקרע, היא מכספים מוברים. אגב קביעה ש"האיש לא הציג אסמכתאות לצבירת ה-55,000 יורו ששילם לדירה וסביר כי הם נצברו במהלך תקופת הנישואין והוברחו לספרד. כך שגם אם נרכשה הדירה לאחר יום הקרע, הרי שהאישה זכאית לחלקה מכספי הרכישה" (סעיף 7 לסיכומיה, ההדגשה הוספה). יצוין כי בסעיף 7 לתצהיר הרכוש מטעמה ציינה האישה, שהאיש רכש דירה מכספו בספרד ולכן אין הכרח לדאוג לו למדור, דהיינו כבר בעת חתימתה על התצהיר ידעה האישה על דבר רכישת הדירה בספרד, אך לא טענה בעת ההיא כי "סביר" שרכישתה מכספים שנצברו

בעת הנישואין והוברחו לספרד. בחקירתו נדרש האיש לנושא רכישת הדירה בספרד והניח הסבר לאופן התשלום לאחר מועד הקרע (חקירת האיש בעמוד 44 ש' 11-23 וראו גם חקירתו לעניין הדירה בעמודים 50-49). הסברה שנזכרה בתצהיר האישה הופכת בסיכומיה לעובדה מוגמרת: התנגדות האישה לדוח האקטואר נעוצה ב"..." עובדות החדשות שהתגלו, לאור הדירה שנרכשה בספרד שהושקעו בה כספים שהאיש הבריא בתקופת הנישואין, הוא אינו משקף את מלוא הנכסים והזכויות..." (סעיף 33 וכן סעיף 75 ד. לסיכומים). האישה לא הציגה ולו בדל ראיה לכך שתמורת הדירה שולמה מכספי התא המשפחתי המשותף מכאן שטענת האישה ביחס להברחת כספים על רקע הנסיבות כמתואר ועל יסוד המסמכים שהוגשו לתיק חסרת אחיזה ממשית. אף הניסיון לבסס את טענת הברחת הכספים, על כך שהאיש חתם על תצהיר ובו מצג שווא שקרי, כשבה בעת חתם על חוזה עבודה חדש "ושמן" בגרמניה ומצא להסתיר זאת מבית המשפט (סיכומי האישה עמוד 1 וכן סעיף 25) לא צלח, בהינתן סד הזמנים, שכן תצהיר האיש נחתם והוגש ביום 3.3.2024, בטרם חתימת חוזה העבודה בגרמניה ביום 27.3.2024, גם אם הדבר נעשה בסמיכות זמנים. מעבר לכך אמנם חלה עליה במשכורת אך ממילא האישה טוענת שמשכורתו העכשווית של האיש אינה משקפת את המשכורת שעליה נסמכת (שכר של יותר מ-200,000 ₪ לחודש, סעיף 3 לסיכומיה). ולבסוף האיש אף נחקר על אודות המעבר מספרד לגרמניה והסביר כי מדובר באותה משרה בתחום אחריות שונה (חקירת האיש בעמוד 21 ש' 10-35). הוא נדרש להסביר מדוע העניין נשמט מתצהירו ותלה זאת בכך שמדובר במעבר חדש שארע בין הגשת התצהיר לבין הדיון (בעניין זה דומה כי הסתמכות האישה על דבריו בעדות, כמי ש"ידע כמובן על ההסכם החדש" בעת עריכת התצהיר כמצוין בסעיף 25 לסיכומיה ובסעיף 2 לסיכומי התשובה, אינה כה מובהקת). בעדותו, אף ציין כי המשכורת תאמיר בהשוואה לספרד, כל זאת באופן התואם את חוזה העבודה שצורף לאחר הדיון לתיק בית המשפט (ראו ניתוח הכנסותיו להלן). כך גם לא ניתן לקבל את טענת האישה שלפיה, האיש ביצע הברחות והכין עתודת נכסים וכספים ברושמו אותם על שמות אחרים. ראשית, משום שאין ראיות תומכות לטענה זו. שנית, משום שגרסת האישה בעניין זה היא גרסה לא עקבית ומתפתחת: בסיכומיה טענה שהאיש הבריא וביצע רישום על שם חברתו "בשנים האחרונות" (סעיף 22 לסיכומים), לעומת זאת כשנחקרה ועומתה עם הקושי הטמון בטענת ההברחה בהינתן שמשכורת האיש נכנסו לחשבון הבנק המשותף טענה לראשונה כך: "יש לו גם אחות שעובדת ב---, אני לא יודעת אם כספים לא הועברו אליה במשך השנים" (חקירת האישה עמוד 13 ש' 22-23, ההדגשה הוספה). מיותר לציין כי הגרסה בדבר העברת ורישום כספים על שם האחות נשמטה מסיכומי

האישה כמו נזנחה מאליה. יתר על כן, האישה לא ביקשה לזמן לעדות את החברה או את אחות האיש לשם אישוש טענותיה שנטענו על דרך הסתם.

בעניין פלונית, מנתה כבוד השופטת ברק-ארז, נסיבות קיצוניות המצדיקות את השימוש בסמכות הנעוצה בסעיף 8 לחוק יחסי ממון, טענות האישה בנדון אינן נמנות עם אותן נסיבות. חרף חזרתה העיקשת של האישה על כך שהאיש הבריא רכוש "בשנים האחרונות" או "במשך השנים" וטענתה שהעלים ממנה כספים ורכוש (סעיפים 24, 27, 48 לתצהיר המזונות, סעיפים 14, 22, 25, 34 לסיכומיה) אין יסוד לטענה זו בראיות. כאמור בני זוג חיו יחד כשלושים שנה "בשיתוף כלכלי מלא" כפי שמציינת האישה נכונה (סעיף 19 לתצהיר המזונות, סעיף 19 לסיכומים). האישה העידה בחקירתה כי מתחילת הנישואים היה להם חשבון משותף (חקירתה בעמוד 2 ש' 2) וכי היא עשתה שימוש בכרטיס חיוב ובהמחאות. עוד הוסיפה שהיא עצמה לא הכניסה כסף לחשבון המשותף והפעולה היחידה שעשתה בו הייתה משיכת כספים ממנו באמצעות כרטיס אשראי. עדותה כי לא הייתה מודעת לנעשה בחשבון המשותף, שכן סמכה על האיש בעניין (חקירתה, עמוד 2 ש' 8-11), מאששת את העובדה שהייתה לה גישה חופשית למידע בחשבון זה ולביצוע פעולות בו. בהקשר זה יוזכר כי בית המשפט מינה רואה חשבון מומחה ניטרלי וחוות דעתו אינה מצביעה על הברחות כספים כנטען. המשכורות של האיש במלואן נכנסו לחשבון הבנק המשותף והן שימשו את פרנסת הבית לאורך כל חיי הנישואין. כפי שנטען על ידי ב"כ האישה בקדם המשפט: "אין ספק שככל שאנו יודעים במהלך החיים המשותפים, הוא הפקיד את המשכורת לרבות הבונוסים לחשבון המשותף של הצדדים" (פרוטוקול מיום 18.7.2022 עמוד 4 ש' 21-22). הנה כי כן, האישה לא הוכיחה ולא הציגה ראשית ראייה ביחס לטענה בדבר הברחת נכסים. הטענות בנוגע לנטילת כספים מהחשבון המשותף, אינן מוצאות ביטוי במסמכים ובתדפיסים שהועברו למומחה ולבית המשפט, אדרבא, האישה אישרה בעדותה כי האיש העביר את משכורותיו בכלל זה הבונוסים שקיבל לחשבון המשותף ששימש את שניהם מתחילת הנישואין. 26.2 **טענת האלימות הכלכלית וההתעמרות הנפשית כטעם לחלוקה בלתי שוויונית** האישה טוענת כי מפאת התנהלות האיש כלפיה ובכלל זה נקיטה באלימות כלכלית והתעללות נפשית נמשכת, יש להורות על חלוקה בלתי שוויונית. טענתה זו נדחתה. תחילה יודגש כי הטענה עלתה באופן מפורט רק בסיכומים, עת האישה ציינה לראשונה כך: "אין ספק כי במהלך נישואיהם ספגה האישה התעללות נפשית מתמשכת עקב בגידותיו, עזיבת הבית כמה פעמים, התעללות ואלימות כלכלית, התנהלות זו מצדיקה לדידה חלוקה בלתי שווה של הרכוש בעת איזון המשאבים (סעיף 31 לסיכומים וכן סעיף 32). במקום אחר בסיכומיה מייחסת את "האלימות הכלכלית" למצב הדברים זמן רב

לאחר מועד הקרע, בהינתן שהיא נדרשת כיום לשאת בהוצאותיה השוטפות בגפה, כגון הוצאות כלכלה וצרכי ניקיון בצינה כי האיש מונע ממנה את צרכיה (סעיף 51). הטענה לאלימות כלכלית לאחר מועד הקרע מוקשית, הן משום שהיא מתייחסת לתקופה שלאחר החיים המשותפים והן משום שעולה קושי ממשי לטעון לאלימות כלכלית כשהאישה נושאת בהוצאותיה לכלכלה וניקיון, בה בעת שהיא מתגוררת בדירת הצדדים כשהאיש חי בחו"ל ונושא במלוא הוצאות המשכנתה, הביטוחים והחזקת הדירה (חשמל, מים, ארנונה וועד בית). טענת האלימות הכלכלית וההתעמרות הנפשית במהלך חיי הנישואין ובאופן מתמשך לא בא זכרה בתצהירה כתובעת או כנתבעת. מדובר בגרסה מתפתחת שמצאה את מקומה בסיכומים בלבד ועל כן יש לדחותה. אל מול טענות קשות של "התנהגות מחפירה" (סעיף 13 לסיכומי התשובה), בתצהיר המזונות ציינה האישה, בין היתר, כך "חיי הנישואין שלנו התנהלו בד"כ על מי מנוחות, בעיקר בשל גישתי החיובית והמתפשרת, אשר במשך כל שנות הנישואין עשיתי הכל כדי לשמור על שלמות חיי המשפחה- שהתנהלה הודות למאמצי ופשרנותי כמסגרת יציבה, מלוכדת ובטוחה עד לפרוץ המשבר" (סעיף 19, ההדגשה הוספה). תצהיר האיש בתביעה הרכושית, הצביע על ויכוחים בין השניים על רקע דרישתו שתצא לעבוד, בעוד האישה עמדה במריה ובחרה להיוותר בבית (סעיפים 9-10 לתצהיר הרכוש), חרף גרסתו זו שהועמדה לעיון האישה, אזי בתצהירה כנתבעת בתיק הרכושי היא בחרה שלא להתייחס לטענה זו, אך תלתה את עובדת היוותרותה בבית בכך ש"הנתבע דרש שאהיה זמינה לילדים. לכן רק טיפולי בילדיי, במשק הבית ובבית החם שבניתי למען בעלי" (סעיף 28) ובהמשך הדגישה, כי האיש הבטיח לה כי בכל מקרה הוא מרוויח מצוין ויכול לפרנס את המשפחה וכי לא יחסר לה מאום (סעיף 29) באופן השומט את הגרסה העובדתית הסותרת כי האיש נהג באלימות במישור הכלכלי. בתצהיר האישה אין זכר, אף לא רמז לאלימות כלכלית או להתעללות נפשית נמשכת כלשונה, נהפוך הוא האישה מציינת כך "איני מעוניינת להתגרש" (סעיף 14 לתצהיר הרכוש). במקום אחר הצהירה כך "הורגלתי לחיי נוחות", מבלי להזכיר שלצד חיי הנוחות הורגלה לאלימות כלכלית נטענת (סעיף 28 לתצהיר המזונות והשוו לסעיף 13 לתצהיר הרכוש ולסעיף 42 לסיכומיה). האישה מתארת, כי האיש נהג לקחתה לטיולים, לבילויים, למסעדות ולקניות (סעיף 30 לתצהיר המזונות וסעיף 45 לסיכומיה) גם זאת מבלי לרמז לאלימות כלכלית נטענת. בתצהיר המזונות ציינה עוד כי "במהלך חיי הנישואין מעולם לא נאלצתי להצביע על סכומים מדויקים הדרושים לי. חייתי ברמת חיים גבוהה עם אשראי בנקאי גבוה והנתבע מילא את כל מחסורי" (סעיף 42, ההדגשה הוספה). הצהרות אלה חותרות תחת טענותיה לאלימות נפשית או כלכלית. יתר על כן, התרשמות ישירה מהצדדים ובפרט

מעדות האישה לא העלה רושם שהאיש התנהל כלפיה באופן הנטען. הרושם שהתקבל היה כי ההתנהלות הכלכלית של בני הזוג הייתה בהסכמה, במהלך השנים פרנסת התא המשפחתי הייתה על האיש, בעוד האישה שימשה כעקרת בית והוציאה כספים מהחשבון המשותף לטובת ניהול משק הבית ובאין מפריע. 26.3 בגידות כטעם לחלוקת רכוש בלתי שווה לדחות את עתירת האישה לחלוקה בלתי שוויונית מפאת טענתה שהאיש ניהל חיים כפולים בחשאי ובגד בה. טענות אלה מצאו ביטוי בכתבי הטענות מטעם האישה, בציינה כי האיש התנהג באופן לא יציב וכעשר שנים לאחר הנישואין "טען שיש לו מישהי ורצה לעזוב את הבית" ובהמשך הודיע שהוא נפרד ממנה ונותר בבית, כך גם 4 שנים עובר לפתיחת ההליכים עזב את הבית וחזר בחלוף מספר חודשים (סעיפים 33,20 לתצהיר המזונות וסעיף 13 לתצהיר הרכוש). הטענות הללו קיבלו גוון נוקב יותר בסיכומיה בציינה, כי האיש "מירר את חייה האישיים" בכך שלא קיים עמה יחסי אישות ונטש אותה בכל פעם לטובת מאהבת (סעיף 30 לסיכומיה וסעיף 3 לסיכומי התשובה). בית המשפט העליון קבע שאין נפקות לבגידה או לאשם בפירוק התא המשפחתי ביחס לחלוקת זכויות בנכסים שנצברו בנישואים והם אינם מהווים "נסיבות מיוחדות" המצדיקות סטייה מכלל האיזון השווה (בג"ץ 8928/06 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים, פ"ס סג(1) 272 (8.10.2008), פסקה 10; בע"מ 7272/10 פלונית נ' פלוני (07.01.2014) (פסקה 24). לצד זאת נקבע כי בנסיבות עובדתיות חריגות, לאחר בחינת טיב הקשר של הצדדים ומודוס ההתנהגות בפועל של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי, יתכן שיהיה בהן להטות את הכף לעבר המסקנה שיש לעשות שימוש בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון. כך נקבע בבע"מ 8206/14 פלונית נ' פלוני (14.4.2015) עת המשנה לנשיאה כבוד השופט רובינשטיין מצא כי "על רקע הנסיבות המיוחדות של בעלי הדין, דומה כי הוכח שכוונת השיתוף בעניינם הייתה כזו המצדיקה חריגה מחלוקה שוויונית, בהיותה מוחלטת או לשיעורין" (פסקה ט"ז). כך גם נקבע על ידי אב"ד כבוד השופט ג'וסי בעניין א.ב., תוך הפנייה לדבריו של המשנה לנשיאה כבוד השופט רובינשטיין (שם, פסקה 27). אלא שיש לאבחן פסיקה זו מענייננו, שכן הקביעות שם נעשו על רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות של בני הזוג שנקרו לפנייהם, והן שונות בתכלית מהנסיבות של בני הזוג בעניין דנא. במקרים מהפסיקה עלה כי עומק השבר הזוגי וההתנהגות הזוגית קיבלו גם גוון כלכלי מובהק עד כדי מה שכוונה "שיתופיות מוחלטת". בעוד בעניינם של הצדדים דכאן, אמנם הם חוו טלטלות בחיי הנישואין, אך עזיבת האיש את הבית בשני המקרים עובר לפרידה הסופית הייתה קצרה יחסית על רקע החיים המשותפים שארכו למעלה משלושה עשורים. כמו כן לא הוכח שעזיבתו הייתה בעלת גוון כלכלי בדמות ניתוק צינור הפרנסה, למעשה

ההתנהלות הייתה כמעט ספורדית ושולית ביחס למשך חיי התא המשפחתי שבו היה שיתוף כלכלי מלא. 26.4 טענה לפער משמעותי בכושר השתכרות ובנכסי הקריירה העתירת האישה לעשיית שימוש חריג בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון לנוכח פער משמעותי בכושר ההשתכרות בין הצדדים מתקבלת. 26.4.1 האישה הטעימה שהיא שימשה כ"עקרת בית מתחילת נישואי הצדדים לעומת האיש אשר יכולת ההשתכרות שלו מגיעה לכדי שכר של יותר מ-200,000 ₪ לחודש הוכרז כעובד מצטיין וקיבל בונוסים, מניות, תוספות וכן כיום גם מקבל מענקים במסגרת "שיפור מרצון" (סעיף 3 לסיכומיה). טענת האישה בעניין זה אינה קלוטה מן האוויר. אכן, בין הצדדים ישנם פערי השתכרות מהותיים שיש לקחתם בחשבון. חרף העובדה שאין "להעניש" את האיש על כך שעמל ונשא בעול הכלכלי של בני המשפחה, לא ניתן להתעלם מהנסיבות המצדיקות ליישם את החריג לכלל במקרה זה. 26.4.2 נקבע בפסיקה שבנסיבות מיוחדות יש לקדם חלוקה שוויונית מהותית של הנכסים המשותפים שנצברו במשך שנות הנישואין ובעיקר להקנות אפשרות ממשית ושוויון הזדמנויות לבן הזוג "הנזקק" (אב"ד כבוד השופט ג'יוסי, עניין א., פסקה 22). התנאים הנדרשים לשם מתן פיצוי בגין הפרשי כושר השתכרות שורטטו בפסיקת בתי המשפט (תמ"ש 52231-09 מ.ב. נ' ע.ב; עניין אלמוני, פסקה 7, תמ"ש (ת"א) 17359-01-10 פלוני נ' אלמונית (5.4.2012) פסקה 13, תמ"ש (ת"א-יפו) 35944-02-11 פלוני נ' אלמונית (14.3.2013) פסקה 4.2). תנאים אלה כוללים שלושה יסודות עיקריים והם: א. מציאות זוגית שבה ישנו בן זוג "ביתי" לעומת בין זוג "קרייריסטי". ב. פער דרמטי בכושר ההשתכרות של בני הזוג. ג. נישואים לאורך זמן. שלושת היסודות הללו מתקיימים בעניין דנא: האישה הייתה בן הזוג הביתי ולא עבדה כלל, בעוד האיש עבד והתפתח מקצועית. כך נוצר פער כלכלי ביניהם וביכולת השתכרותם, זאת במסגרת נישואים שנמשכו על פני כשלושה עשורים. 26.4.3 השניים נישאו בשנת 1990 לאחר היכרות בת חמש שנים בהיותם בני עשרה הם היו בתחילת דרכם התעסוקתית. מערכת הנישואין, אף אם ידעה קשיים, ארכה כשלושים שנה ולמעשה הם עודם נשואים, אם כי ישנה הסכמה עקרונית, שלא הוכחשה, בדבר קידום הגירושין לאחר שיינתן פסק דין זה. הנסיבות המשפחתיות מצביעות על כך שהאישה השקיעה את כל מרצה לטובת משק הבית המשותף וגידול שני הילדים, ויתרה על השכלה וקריירה ופיתחה תלות באיש ובהכנסותיו. מנגד האיש עשה חיל בעבודתו, מוערך מקצועית, קיבל מימון כנטען ללימודי תואר ראשון שסיים בעת הנישואים וזכה לתמריצים כלכליים נכבדים לאורך השנים. בהקשר זה, אין להתעלם מכך שבין הצדדים ניטשת מחלוקת בדבר הגורמים שהובילו למצב דברים עובדתי זה. האיש טוען שלא מנע מהאישה לעבוד או להתפתח, אלא להיפך הוא הפציר בה לצאת לעבוד כל שנות הנישואים, בעידודו היא

השתתפה בקורס "אופיס" אך לא ניגשה למבחן (סעיפים 12,9 לתצהיר הרכוש). בעדותו תיאר כי נושא יציאתה לעבודה עלה פעם אחר פעם מתחילת הנישואים (חקירת האיש בעמוד 25, ש' 3-13 ו- ש' 38-32, עמוד 26 ש' 1-9). לגרסתו, חפץ שהאישה תלמד ותעבוד, אך האישה הייתה זו שלא הסכימה לכך ובכך הביאה על עצמה חדלון של חוסר מעש (סעיף 10 לתצהיר הרכוש, סעיפים 32,22 לסיכומים, סעיף 19 לסיכומי התשובה). לעומתו, האישה טוענת כי נושא יציאתה לעבודה עלה פעם במספר שנים ובעיקר על רקע עקיצות שנשלחו לעברה, אך לא בשיח רציני וקונקרטי (חקירת האישה עמוד 4-27, עמוד 5 ש' 4-9). היא אישרה את העובדה שנטלה חלק בקורס מחשבים, אך הסבירה את נשירתה ממנו לאחר כעשרה שיעורים, בכך שנוכחה לדעת שלאחר ישיבה בבית במשך 20 שנים היא אינה מצליחה "להשיג את הצעירים". עוד הוסיפה כי ככל הנראה הביטחון העצמי שלה באפשרות להצליח נפגם לנוכח שהייה ממושכת בבית ללא עבודה (חקירת האישה בעמוד 4 ש' 34-35, ש' 37-39, עמוד 5 ש' 2-1). בין אם נפסע בנתיב גרסתו או בנתיב גרסתה בנדון, המציאות העובדתית היא ברורה: כיום האישה בת כ-55 שנים, ללא ניסיון תעסוקתי או הכשרה מקצועית. האישה הוסיפה לתמונה עובדתית זו את מצבה הבריאותי הלקוי כנטען (סעיף 39 לתצהיר המזונות). היא צירפה אסופת מסמכים רפואיים "עם חלק מבעיות הבריאות שלי" כפי שכינתה זאת (נספח 3 לתצהיר המזונות). יוער, התצהיר שאליו צורפו המסמכים נחתם על ידה ביום 24.2.2024, ברם המסמכים הרפואיים נושאים תאריכים מוקדמים כגון, מחודשים ינואר או פברואר שנת 2022 ומחודש נובמבר שנת 2021. עיון מדוקדק בהם, מצביע על התמודדויות רפואיות שונות מן העבר שחלקן נמשכות, שאין הכרח לפרטם מפאת צנעת הפרט, זאת לצד ממצאים תקינים שעולים מהבדיקות. הגם שהמסמכים אינם עדכניים, ניתן לשער שלמצער חלקם משקפים מציאות של גיל מתקדם יחסית על בעיותיו הבריאותיות המשליכות על צמצום אפשרויות התעסוקה. על רקע זאת, הנחת האיש, שהאישה בגילה תוכל לצאת לעבודה ולהגדיל את השתכרותה מאפס הכנסות ל-6,000 ₪ (סעיף 21 לכתב ההגנה בתביעת המזונות וסעיף 11 לתצהיר הרכוש) או לשכר של 5,600 ₪ לחודש (סעיף 29 לסיכומי) נראית בעת הזו בעלת סיכויים נמוכים. חיוב האישה לצאת ולנסות להשתלב בשוק העבודה עלול להוות נטל כבד מדי ביחס לתקופה הקצרה יחסית שבה תוכל לעבוד, לצבור ניסיון ולהשתכר כראוי, בטרם הגעת שני הצדדים לגיל פרישה וכל זאת לאחר שנים ארוכות של נישואים. יפים לעניין זה דברי כבוד השופט זילברטל, שנכתבו בהקשר של מזונות משקמים "אין זה צודק כי המבקשת תהיה זו שתישא בעיקר המחיר הכלכלי של הגירושין, ואין זה הוגן שאיכות חייה וביטחונה הפיננסי יפגעו בעוד המשיב ימשיך להנות ממשכורת גבוהה

ומתנאי חיים בהם היה רגיל. הדרישה מאישה בשנות החמישים לחייה להשתלב תוך שלוש שנים בשוק העבודה (בכל עבודה? עבור כל שכר?) רק משום שבעלה החליט כי מעוניין לסיים את קשר הנישואין ביניהם אינה סבירה. ויודגש, החלטת המשיב להתגרש מהמבקשת היא החלטה לגיטימית לכשעצמה (כך במקור - ע.ג.מ), אך היא אינה מאפשרת התנערות מאחריות הנובעת מעשרות שנים של הסכמה שהובילה למצב הנוכחי" (בע"מ 3151/14 פלוני נ' פלוני (5.11.2015)). 27. פערי השתכרות בין הצדדים האישה שבה וטענה כי משכורות האיש הן מהגבוהות במשק. לטענתה, השתכרותו מגיעה לכדי יותר מ-200,000 ₪ (סעיף 3 לסיכומים), במקום אחר בסיכומיה, העריכה את משכורתו כולל גם בonus "בסדר גודל של 80,000 ₪ בחודש בממוצע לפחות אם לא יותר" (סעיף 49). בסיכומי התשובה הפליגה ותיארה את הכנסותיו במיליוני שקלים (סעיף 12 לסיכומי התשובה) ופעמיים השתמשה במינוח "אלפיון עליון" (סעיפים 24,2 לסיכומי התשובה). האיש גרס, כי ניסיון האישה להציגו כמי שמרוויח 200,000 ₪ הוא ניסיון נפסד בפרט משהעביר את תלושי השכר לאקטואר שבחן אותם. עוד הבהיר כי שכרו נחלק ל-70% שכר מובטח וכן בonus עמלות בגין עמידה ביעדים שהחברה מציבה (סעיף 17 לתצהיר הרכוש). בעדותו הסביר שהסכום החרג של 200,000 ₪ התקבל פעמיים בלבד בשנת 2016 ובשנת 2018 במשך כל שנות עבודתו (חקירת האיש בעמוד 14 ש' 21-30, עמוד 15 ש' 1-15, עמוד 18 ש' 9,8). לטענתו, במסגרת עבודתו בספרד ובגרמניה אין אופציות לעובדים וישנה רק תכנית מניות שמשמעה חיסכון אישי של העובד (עמוד 17 ש' 3-6). ניתוח תלושי השכר והחוזים של האיש מצדדים בגרסתו הן ביחס לגובה ההכנסה שאמנם אינה מהנמוכות אך לא מגיעה למיליוני שקלים והן ביחס לשיטת התשלום והתמריצים ששולמו לו בעבר כסוכן מכירות בהשוואה לעבודתו כיום, כפי שיפורט כעת. ניתוח תלושי השכר שצורפו לתצהיר האישה מיום 15.4.2024 צורפו תלושים חלקיים. בכל שנת מס נבדק סכום ההכנסה המצטברת בתלוש לחודש המאוחר ביותר שצורף וחושב סכום הכנסה ממוצעת ברוטו, לפני מיסים וניכויים אחרים. תלוש נובמבר 2016: סך הכנסה ברוטו מצטברת 640,261 ₪, דהיינו ממוצע של 58,205 ₪ לחודש. תלוש אוקטובר 2017: סך הכנסה ברוטו מצטברת 946,501 ₪, דהיינו ממוצע של 94,651 ₪ לחודש. תלוש אוקטובר 2018: סך הכנסה ברוטו מצטברת 908,523 ₪, דהיינו ממוצע של 90,852 ₪ לחודש. תלוש מאי 2019: סך הכנסה ברוטו מצטברת 332,613 ₪, דהיינו ממוצע של 66,522 ₪ לחודש. יובהר כי ניתוח זה אינו מדויק, בהינתן שאינו מתייחס לשנה קלנדרית שלמה ואינו לוקח בחשבון מיסים וניכויים נוספים מהשכר. אך הוא משמש אומדן בסיסי לפוטנציאל ההכנסה של האיש בשנים 2016 עד 2019. ניתוח תלושי שכר בישראל מחברת ק'

מדי חודש נרכשו מניות של חברת ק' בסך 5,000 ₪ ולכן השכר הממוצע נטו הוא 29,332 ₪. בגדרי תצהיר הרכוש ציין האיש, כי הוא עובד בספרד בתפקיד מטה בחטיבה המנהלת של החברה שבה הועסק בישראל. שכרו עמד על 5,500 אירו בחודש. עוד הצהיר כי התמריצים שעשוי לקבל הם בשווי 75% מהשכר עד שכר מלא, פעם בשנה. ניתוח תלושי שכר בספרד, צורפו לתצהיר האיש מיום 3.3.2024 ניתוח הסכם העסקה בגרמניה שצרף האיש ביום 23.7.2024 כעולה מהסכם ההעסקה שכרו השנתי ברוטו הוא בסך של 150,081 אירו (סעיף 4 להסכם), ממוצע חודשי 12,507 אירו (כ-50,000 ₪, לפי אומדן שער ממוצע של כ-4 ₪ לאירו). האיש טען כי ניתק את התושבות מישראל ולכן דומה שאינו חייב במס ישראלי. לא ידוע מה המס שחל בגרמניה על הכנסות בסכומים אלו. הנה כי כן, אף אם תתקבל עמדת האיש שיש להתחשב לכל הפחות בכך שהאישה זכאית לקבל קצבה מהמוסד לביטוח לאומי כהכנסה עבודה (סעיף 29 לסיכומיו, עניין שלכאורה שנוי במחלוקת, כמשתקף בסעיף 17 לסיכומי האישה, לעומת עדות האישה שבה אישרה את פנייתו למוסד לביטוח לאומי בנדון) עדיין הפער שבין הסכום שעשוי להתקבל על ידה לבין כושר ההשתכרות של האיש והשתכרותו בפועל, גם לאחר ששכרו פחת, הוא משמעותי ביותר. יש לציין כי האישה בעדותה סבורה שמגיעה לה קצבה מביטוח לאומי אלא שהיא נמנעה מלקדם את העניין וכך השיבה במענה לשאלה האם מתקבלת בידה קצבת נכות מביטוח לאומי "לא שלא מגיע לי, מגיע פשוט אני לא שלחתי עדיין, אני רוצה לגמור את כל העניינים ואז" (חקירת האישה עמוד 18 ש' 32-33) בהמשך דייקה את דבריה וציינה, כי שלחה בקשה בעניין כחודש עובר לדיון (חקירת האישה בעמוד 19 ש' 4). כך או אחרת, מדובר בפער משמעותי בכושר ההשתכרות ביניהם. 28. בתי המשפט מנו מספר פרמטרים ושיקולים, הנעוצים בבחינה עובדתית, שיש לקחתם בחשבון, זולת חוסר השוויון בכושר ההשתכרות בעת נישואים ארוכים ובכללם: נתונים בדבר רכישת השכלה וצבירת ניסיון ומוניטין. כך למשל יש לבחון האם ההשכלה או ההכשרה שמכוחה נוצרו פערי השתכרות נרכשה עובר לנישואין או במהלכם. עוד יש לבחון את מרכיב הוויתור של כל אחד מבני הזוג ככל שניתן להתחקות אחריו. דהיינו מהי תרומת בן הזוג הבית" להשתכרות בן הזוג האחר, אגב "ניטרול" גורמים נוספים כמו כישרון אישי. באופן דומה, יש הכרח לעמוד על היקף הרכוש שבין הזוג הביתי צפוי לקבל כתוצאה מאיזון המשאבים והמועד שבו הוא עתיד לקבל את חלקו. הפסיקה התייחסה לשיקולים נוספים, שחלקם פחות רלוונטיים לעניינם של הצדדים דכאן, כגון, בחינת נכסים חיצוניים מירושה או מתנה שננטעו במארג הכלכלי ושעשויים לשנות את המאזן ועוד כהנה וכהנה שיקולים בבחינת רשימה שאינה סגורה.

28.1. **השכלה** - האיש נישא כשהוא כבר עם תואר הנדסאי, כפי שאישרה

האישה בעדותה (חקירת האישה עמוד 1 ש' 23). את התואר הראשון במנהל עסקים עשה האיש בהיותו נשוי, לפני כעשור כשהיה בן כ-45 שנים (חקירת האישה עמוד 1 ש' 25-26). טענת האיש שמקום העבודה מימן את לימודי התואר הראשון, בעת שילדיהם המשותפים כבר בגרו לא נסתרה, הגם שהאישה ציינה בחקירתה הנגדית "אני חושבת שהם שילמו לו חלק מזה, אני לא זוכרת בדיוק" (חקירת האישה עמוד 1 ש' 30). 28.2. **הרווח שבין תרומת האישה להצלחת הקריירה לבין כישרון אישי** - הקביעה שיש להחיל את סעיף 8(2) ואופן החלתו תלויים גם ביכולת להבחין בין החלק של האיש בפיתוח הקריירה הנעוץ בכישרונו, בהשכלתו, בניסיונו ובחריצותו לבין תרומת האישה לקריירה זו בעצם הישארותה בבית. אף סוגיות אלה שנויות במחלוקת בין הצדדים. האישה טענה כי עול גידול הילדים נפל על כתפיה במלואו, היא טיפחה את החיים המשותפים, ניקתה ודאגה לבית והקנתה בכך "שקט" לאיש (סעיפים 19, 23 לסיכומיה). הוריה גם תמכו בשניים כלכלית בשנים הראשונות לנישואים כתוצאה מכך הם צברו הון ראשוני לרכישת דירתם הראשונה ובכך היא תרמה במישרין לצבירת הרכוש המשותף (סעיף 18 לסיכומי התשובה). אם כן לטענתה, תרומתה אינה נופלת מזו של האיש, שכן בזכות תפקודה כעקרת בית וכאם יכול היה האיש להקדיש עצמו לעבודה ולהתקדם בה (סעיפים 22, 23, 28 לסיכומיה). לטענת האיש, לא ניתן לייחס לאישה את הצלחתו בקריירה. לדידו, הישארות האישה בבית לא תרמה דבר להתפתחותו בעבודה או בכלל, שכן הוא היה עסוק עם הילדים לא פחות ממנה, ליווה אותם לאספות הורים וגם הוריה טיפלו בילדים (סעיפים 13, 15 לתצהיר הרכוש, חקירת האיש עמוד 27 ש' 32-36). לטענתו, מלבד ניקיון והחזקת הבית לא הייתה לה כל תרומה מיוחדת. הוא הוסיף שבעבר הציע להעסיק מנקה כדי לאפשר לאישה לעבוד (חקירת האיש בעמוד 28, ש' 30-32). בסיכומיו הטעים, שהאישה התקשתה להשיב על השאלה במה תרמה לבית או להצלחתו כאיש מכירות, זולת טענתה שהעניקה לו שקט נפשי (סעיף 32) מכאן שלשיתו, האישה לא הוכיחה עזרה או תרומה וממילא החלק הארי בהצלחתו נעוץ בכריזמה שלו ובכישוריו (סעיפים 33, 36 לסיכומיו). אף אם תתקבל גרסת האב שלפיה היה שותף מלא ופעיל בגידול הילדים, אך הגיוני שהאישה ששהתה בבית שימשה כמטפלת העיקרית משום שהאיש היה עסוק חלק מהיום בעבודה, הצליח להתקדם בה ולעמוד ביעדים שהוצבו לו. בל נשכח עוד, שהאיש לא הכחיש את טענת האישה שלפיה כ-10 שנים לאחר נישואי הצדדים כשהבן ש' היה כבן שנה חפץ לעזוב את הבית וגם לפני כשבע שנים (סעיף 20 לסיכומי האישה). להיפך, האיש ביקש להסתמך על היעדרויותיו מהבית לתקופות כאלה ואחרות ולכן זוקף לזכותו בלבד את ההצלחה בפרויקט שהניב רווחים גבוהים. אולם בד בבד הוא פוסח מלהבהיר מה ארע מבחינת

הילדים וניהול הבית בעת שעזב את הדירה בשים לב שבעת המשבר הראשון הבן ש' היה צעיר מאוד. כאמור, את הצלחותיו המאוחרות והחריגות כאיש מכירות בשנת 2016 ו-2018 מייחס האיש לעצמו בעת שחי בנפרד מהאישה ולכן טען שלא ניתן לזקוף אותן לזכותה (סעיפים 20-21 לסיכומיו). יצוין, שאמנם האיש העיד שבשנת 2016 עת התקבל אחד משני הסכומים החריגים לא שהה בבית (עמוד 14 לחקירת האיש ש' 36-37 והשוו לסעיפים 17-18 לתצהיר הרכוש שאינו נדרש לעניין זה). ממילא האיש עצמו העיד מספר פעמים כי חרף המשבר המתואר הוא שב לחיק המשפחה ונותר עמם בבית (עמוד 12 לחקירתו ש' 22-24, וכן ש' 35). יתר על כן, דומה שלא ניתן לבדוד את ההכנסה החריגה ולייחסה לנקודה מסוימת בציר הזמן, שכן היא תוצר של עבודה נמשכת כפי שהסביר האיש בעדותו (חקירת האיש עמוד 14 ש' 21-29 וסעיף 18 לסיכומיו). עוד הוא מוסיף ומציין שהאישה בעדותה תלתה את תרומתה בכך שהעניקה לו שקט נפשי ולא נתנה לו "מכה עם נבוט" כל בוקר כדבריה (סעיף 32 לסיכומיו). אלא שתרומתה אינה מתמצת בכך על פי טענתה ולעניין זה אין אלא להפנות לעדותה (חקירת האישה בעמוד 20 ש' 12, 13 וכן 16-23). הגם שתרומת האישה היא תרומה בלתי-מוחשית וקשה לכימות, קושי זה לתרגם את התרומה "מספרית" אינו מאיין אותה לחלוטין. 28.3 הפער הממשי בכושר ההשתכרות אינו נובע בהכרח או כל כולו, מכך שהאישה נטלה על עצמה ויתור משמעותי מבחינת ההתפתחות המקצועית אגב התמקדות במרחב הביתי. משום שיש לקחת בחשבון, שכושר השתכרות הוא נכס השייך לאדם והוא מושפע ממשתנים נוספים ובהם כישרון אישי, המקצוע שבו בחר, השכלתו, ניסיונו והמוניטין האישי שרכש. החלק הטבוע באדם עצמו, אותו "צופן גנטי" כפי שכינהו האיש (ס' 20 לסיכומי תשובה) הוא פרי שקידה, מאמץ, למידה והתנסות וחלקו האחר נעוץ ברכישת השכלה המצריכה זמן וכסף "הללו, בדרך כלל, עומדים לבני הזוג באופן מוגבל, והקצאתם תלויה בשיקולים שונים. כל זוג וסיפורו-שלו. העיקר הוא, שבני הזוג עשויים לעמוד יחד למען יגבר כושר ההשתכרות של אחד מביניהם, לרווחת המשפחה כולה. ה"קריירה" של אותו פרט לא נועדה אך לשם הערך האינדיווידואלי הטמון בה, אלא גם לשם הערך הקולקטיבי פרנסתו של בן הזוג השני ופרנסתה של המשפחה כולה. אכן, הזמן ה"משפחתי" הוא אחד, והוא נוצר בשניים. היכולת של כל אחד מבני הזוג להשיא את יכולת ההשתכרות שלו תלויה לא מעט בתרומת-זמן (ומשאבים אחרים) מצדו של בן הזוג האחר" (המשנה לנשיאה, כבוד השופט ריבלין, בע"מ 4623/04 פלוני נ' פלונית (26.8.2007) פסקה 12, להלן: עניין פלוני). 28.4 כמו כן יש לציין שהאיש עבד ועובד כשכיר וזכה לתמריצים נדיבים לנוכח יעדים שהשיג בעבודתו. משכורתו כשכיר, אף אם גבוהה מאוד לפרקים נכנסה כולה לחשבון הבנק המשותף ושימשה את התא המשפחתי

שנים ארוכות. טענת האישה בדבר התמיכה הכספית של הוריה בראשית החיים המשותפים (פעם ציינה שלוש שנים ובמקום אחר ארבע שנים) לא הוכחה. אבי האישה בעדותו אף הוא הזכיר כי השניים התגוררו בביתו בשלוש שנות הנישואים הראשונות באופן שאפשר להם לחסוך לדירה כנטען (חקירת האב, בעמוד 8 ש' 9,10). ברם החיסכון הכספי בראשית חי הנישואין בהשוואה למשכך, כשלושים שנה, מעבר לכך שלא גובה ולא כומת הוא לבטח נטמע ברכוש המשותף ומהווה "טיפה בים" ביחס למשכורות האיש ששימשו את המשפחה ברבות השנים. בהקשר זה, משך הזמן שבו נהנתה גם האישה מהכנסות האיש הוא רלוונטי ויש להתחשב גם בזמן שנותר עד ליציאת האיש לפנסיה, בהתחשב בכך שהוא בן 57 בקירוב. זה המקום להדגיש כי כושר ההשתכרות עשוי להשתנות, כפי שאמנם השתנה בעניין דנא. שכן לא ניתן לגרוע מזכות האיש להחליט לעבוד לפי בחירתו או להפחית מהעומס שהטיל על עצמו בעבר, עת החליט לעזוב את תפקידו כאיש מכירות ועבר לתפקיד מאתגר מקצועי ומתוגמל פחות מפאת שחיקה נמשכת כנטען (סעיפים 53,40 לסיכומיו). מכאן, שיש לשקף את פירות התועלת הכלכלית שצמחה במסגרת הנישואין. יש לבחון את הפער שנוצר במהלך הנישואין ולנוכח הנישואין, אגב גריעת החלק הנובע מכישרון אישי, התמדה וניסיון וכן ההכשרה הקודמת לתחילת הנישואין. **28.5 הנכסים והכספים הנוספים העומדים לחלוקה** - שומה על בית המשפט להתחשב במארג הנתונים הכלכלי המלא ולא רק בנתון מסוים כגון הכנסת האיש. כך יש לקחת בחשבון את כלל הנכסים העומדים לחלוקה לשם הגשמת תוצאה צודקת. כלומר, בחינת הסכום שיגלם את צמצום פער ההכנסות תלויה גם במה צפוי בן הזוג "הביתי" לקבל במסגרת האיזון הרכושי הכולל, אגב בחינה האם די בכך לאפשר קיום סביר. האיש טען כי האישה אמורה לקבל דה פקטו מחצית מהכנסותיו בעת האיזון המשאבים בנוסף להנאתה כל השנים מהכנסותיו השוטפות. כלומר האישה יוצאת מהנישואים כשבידיה מחצית מסך כולל של כ-5,500,000 ₪ המגלם את שווי הדירה והנכסים שנצברו. לדידו, אין להקל ראש בכך וסכום זה יספיק לאישה לרכישת קורת גג עבור עצמה ולמחייתה (סעיף 34 לסיכומיו). איזון משאבים בהתאם לחוות דעת אקטוארית 29. בעניינם של הצדדים מונה רו"ח רונן קדר, כמומחה מטעם בית המשפט, לצורך שומת נכסי הצדדים ובהן זכויות סוציאליות ופנסיוניות, חשבונות בנק, החזרי מס, ארנקים דיגיטליים, חיובי הלוואות משכנתה, מחצה על מחצה, החל ממועד הנישואין 00.00.1990, ועד למועד הקרע 28.4.2021. תחילה הגיש המומחה חוות דעת חלקית ולאחר קבלת מסמכים נוספים, זו הוחלפה בחוות דעת משלימה נושאת תאריך 13.3.2023. משהוגש מענה לשאלות הבהרה עודכנה חוות הדעת ביום 5.10.2023 עדכון נוסף הוגש ביום 9.1.2024. 29.1 תחילה יש להסיר אבן נגף בדמות

טענת האישה שלפיה חוות הדעת היא למעשה "מטעם התובע" (סעיף 16 לתצהיר הרכוש וסעיף 32 לסיכומיה). אין שחר לטענה זו והיא נטענה בעלמא. מושכלות יסוד הן ששביט המשפט לענייני משפחה, אין מומחים "מטעם". בתצהיר הרכוש מטעמה נכתב כך: "הדוח האקטוארי" "מטעם התובע" אינו מקובל כלל וכלל עליי ואינו משקף את מלוא נכסינו וזכויותינו זה בוודאות דוח "מוזמן" ובלתי ראוי" (סעיף 16). בחקירתה התבקשה האישה להבהיר את הנטען בתצהירה וציינה שהתכוונה לחוות הדעת שהוכנה קודם לכן בטרם נפתחו ההליכים בבית המשפט, דהיינו לחוות הדעת שהוכנה בגדרי הליך הגישור ולא לזו שהוגשה לתיק בית המשפט: "אני חושבת שזה היה אקטוארית שהלכנו לבד, שהוא הזמין אותה...אני לא זוכרת את השם שלה זה היה בזמן הגישור..." (חקירת האישה עמוד 27 ש' 35). ובהמשך: "ש.... לאיזה אקטוארית את מתכוונת? ת.: הראשונה, שלי לא היה שום קשר איתה. ש.: אוקיי. טוב, ת.: גברת רחל, לא זוכרת את השם." (חקירת האישה עמוד 28 ש' 10-13). מכאן שחזרת האישה בסיכומיה, על כך ש"הדוח האקטוארי" (המרכאות במקור) אינו מקובל ואינו מעודכן (סעיף 33 לסיכומיה) תמוהה ויש לדחותה. 29.2 טענת נוספת של האישה שלפיה חוות הדעת נדרשת בהשלמות באמצעות מינוי "אקטואר חוקר" אינה נהירה ולא יכולה לעמוד. יוזכר בהקשר זה כי במעמד קדם המשפט ציינה באת כוחה של האישה כך: "לגבי זהות האקטואר, אני משאירה לשיקול דעת בימ"ש. אני מסכימה עם הצעת בימ"ש כי בשלב זה הבקשה לרואה חשבון חוקר לא תתקבל, אך אבקש לשמור לי את הזכות לטעון בעניין זה במסגרת ההליך גופו" (פרוטוקול מיום 18.7.2022, עמוד 2 ש' 23-25). בהתאם לזאת מונה מומחה וחוות הדעת הוגשה. שני הצדדים שלחו לאקטואר המומחה שאלות הבהרה והן נענו על ידו בפירוט רב אגב מסירת הודעות עדכון. המומחה לא נחקר על ממצאיו כך שחוות דעתו לא נסתרה. טענות האישה ביחס לחוות הדעת הן בבחינת "יריות לכל הכיוונים" מצד אחד היא מציינת, שמדובר בחוות דעת "מטעם", מצד שני היא מבקשת לעדכן את אותה חוות דעת ממש לשם שומת פערי ההשתכרות נטענים דהיינו מקבלת את ממצאיה הלכה ולמעשה, אך מבקשת לעדכנה ומצד שלישי מבקשת כי בנוסף לה ימונה אקטואר חוקר לשם קבלת מלוא החוזים שהסתיר האיש ולהכניס את חלקו בדירת המגורים בספרד כחלק ממסת הנכסים (סעיף 75.1 לסיכומיה). לא ברור מהם אותם חוזים שהרי האיש היה ועודנו שכיר וחוזי העסקה בעניינינו צורפו. לא ברורה גם תכלית הבקשה שהרי לא לשם כך ממנים אקטואר חוקר. משנה תוקף יש לאמור בהינתן שאין לטענות ההברחה שנטענו על מה להישען (ראו דיון לעיל). 29.3 האישה טענה שיש למנות מומחה שיעריך את שווי המוניטין הרב של האיש שנרכש במהלך שנות הנישואין (סעיף 15 לסיכומיה) כלומר את נכסי הקריירה שלו. בפרק הסופי

של הסיכומים עתרה כך: "להורות למומחה שימונה לצורך כך, להעריך את שווי הפרשי ההשתכרות שבין הצדדים; לחלופין להורות כי המומחה יעדכן את חוות דעתו גם בנתון מהותי זה" (סעיף 75.ה, ההדגשה הוספה). דומה שהבקשה החלופית לעדכון חוות דעת המומחה שומטת אף היא את הטענות כנגד תוכנה של חוות הדעת. יתר על כן, המחוקק בחר שלא לקבוע באופן גורף כי כושר השתכרות ומוניטין מהווים נכס בר איזון, אלא להותיר זאת לשיקול דעת השופט הדן, זאת בהתאם לנסיבות המקרה כך ש"כללי החלוקה והאיזון ייקבעו ממקרה למקרה" (עניין פלוני, עמוד 15). עוד נקבע, שהערכה אקטוארית של שווי "נכסי הקריירה", אשר נצברו על-ידי בני הזוג במהלך הנישואין, עלולה להיות מוקשית (שם, פסקה 22). בהקשר זה נפסק שנכס עתידי "דוגמת כושר השתכרות, הינו נכס המשפיע על אופן ביצוע האיזון להבדיל מהיותו נכס אשר יש לאזן אותו עצמו באופן חשבונאי" (תמ"ש 22190/09 ט.מ. נ' א.מ. (9.10.2011), פסקה 38, להלן: עניין ט.מ.). לצורך הערכת גובה סכום הפיצוי עבור פער בהשתכרות, אין חובה לערוך חישוב קנייני מדויק, ובית המשפט רשאי להתחשב במרכיבים השונים שנזכרו לעיל, לרבות כישרון אישי, ניסיון והשכלה, תחום העיסוק, ומידת התרומה של בן הזוג האחר. על יסוד זאת בתי המשפט נמנעו מלהתייחס על פי רוב לנכסי קריירה "כנכסים רגילים" שיש להעריכם בכלים חשבונאיים מדויקים באמצעות חוות דעת, אלא כנכסים שיש לשקלל את עצם קיומם ולקחתם בחשבון בעת עריכת איזון המשאבים (כבוד השופט ויצמן, עניין ט.מ. פסקה 37). בעניין שנסיבותיו דומות לענייננו, נקבע כי "מרכיב של פערי השתכרות-מוניטין אישי- הוא מרכיב נפרד והעובדה שלא מונה מומחה ביחס לרכיב זה, לא מלמדת על ויתור. רכיב זה קשה להערכה באמצעות מומחה. במקרים רבים, לא מדובר בחישוב מתמטי וחשבונאי גרידא אלא יש להתחשב במרכיבים רבים נוספים כגון כישרון אישי, ניסיון והשכלה שמקורם מלפני הנישואין ועוד, ולכן לא ניתן לחשבו רק באמצעות מומחה" (כבוד השופט שילה, תמ"ש 47769-01-12 פלונית נ' אלמוני (26.8.2014), להלן: עניין אלמוני, ההדגשה הוספה). כלומר, לא נדרש בהכרח חישוב שיבוצע על ידי מומחה כלכלי לשם הערכת גובה סכום הפיצוי בנדון. 29.4 האיש ביקש לתת תוקף לממצאי חוות הדעת האקטואר כמות שהיא ביחס לרכוש שצברו הצדדים (סעיף 46 לסיכומיו). שלל טענות האשה באשר לחוות הדעת כמפורט לעיל אינן מתקבלות. הגם שההכרעה הסופית במחלוקת נותרת בידי בית המשפט, אזי חוות דעת ובפרט בנושאים הטעונים מומחיות מהווה כלי עזר הכרחי. לכן בתי המשפט נוטים לאמץ את מסקנות חוות הדעת, כאשר זו נערכת תוך בחינה ושקלול הנתונים הרלוונטיים ולא לסטות ממנה, אלא במקרים חריגים אגב נימוקים כבדי משקל (ע"א 9418/04 צוות ברקוביץ נ' דמארי (9.4.2006); עמ"ש 18465-11-20 (מחוזי חיפה) א.ש. נ' ג.ש).

(8.3.2021), פסקה 15). במקרה זה לא נמצא דופי בחוות דעת המומחה. חוות דעת המומחה 30. האקטואר העמיד שש חלופות לאיזון משאבים, שלוש מהן לאיזון כלל הזכויות נכון למועד הקרע בסכום מהוון, חלופות אלה מגלמות בחובן תשלום כספים שטרם הגיעו למשלם על יסוד הסכום שישולם בבוא העת. שלוש נוספות מהן לאיזון הזכויות הנזילות למועד הקרע ויתרתן באמצעות רישום אצל הגופים החוסכים וחלוקתן במועד גמילתן. האקטואר ריכז בטבלה את כל הנכסים וההתחייבויות שנצברו בתקופת השיתוף. נכסים אלו כללו, זכויות פנסיוניות וסוציאליות, יתרת ימי חופשה תוך קיזוז הלוואה מקרן השתלמות; חשבון בנק משותף; יתרות עו"ש, מט"ח, ניירות ערך וקיזוז הלוואה; דירת מגורים ומשכנתה. הסך הכולל של הנכסים הוא 5,353,380 ₪, בגדרו סך של 2,595,502 ₪ מהווה את הנכסים הנזילים כאשר הנכס הנזיל העיקרי הוא דירת המגורים. כאמור האקטואר הציע שש חלופות לאיזון המשאבים: ריבוי החלופות נעוץ בכך שהן מתייחסות אף לדירה המשותפת והיוותרותה בידי כל אחד מבני הזוג באופן המשפיע על חלוקת יתר הנכסים והכספים. אולם משניתן צו לפירוק שיתוף והוראות משלימות יש להתייחס לשתי החלופות הבאות: חלופה 3 - דירת המגורים תימכר וכל הנכסים יאוזנו נכון ליום הקרע. בהתאם לחלופה זו, האיש ישלם לאישה תשלום איזון בסך 1,533,760 ₪. חלופה 6 - דירת המגורים תימכר, הנכסים הנזילים יאוזנו נכון ליום הקרע והנכסים שאינם נזילים יאוזנו במועד גמילתם. בהתאם לחלופה זו האיש ישלם לאישה תשלום איזון בסך 154,821 ₪. 31. הצדדים לא התייחסו באופן פרטני לחלופות שהוצעו על ידי המומחה בסיכומיהם. האיש ציין בכתב ההגנה בתביעת המזונות, שיהיה מוכן להוון את הזכויות קודם להגיעו לגיל פרישה מתוך חלקו בדירה המשותפת "ורק אם בזה יסתיימו ההליכים, הצדדים יתגרשו והאישה תמחל על כתובתה" (סעיף 6, ההדגשה במקור). תנאי זה לא התקבל על הצד שכנגד מעצם ניהול ההליכים, עמידתה על איזון בלתי שוויוני בתביעה הרכושית ועל תביעת המזונות. בקדם המשפט טענה באת כוח האיש, שלא ניתן לחייבו להוון את הזכויות (פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2022, עמוד 3 ש' 32,31), בעוד שבאת כוח האישה הטעימה כי מוצדק להוון את הזכויות במסגרת העדפה מתקנת ומפאת העובדה שמדובר באישה חולה (שם בעמוד 3 ש' 6-8). בסיכומיו, ציין האיש שיסכים כי האישה תקדים ותקבל את זכויות הפנסיה העתידיות ממנו ובלבד שינוכה מהם 35% מס (סעיף 35 לסיכומיו), כלומר הסכמתו להיוון הותנתה בכך שהאישה תישא בניכוי המס המתחייב. הכלל הוא שהאיזון מבוצע במועד פדיונה של כל זכות, נהוג להורות על תשלומי היוון של נכסים

בלתי נזילים רק כשישנה הסכמה של הצדדים ומקרה זה אינו חריג. בשלהי סיכומי האישה נכתב כי יש לקבוע, שהאישה זכאית לתשלומים ולחלוקת הזכויות על פי חוק לחלוקת חיסכון פנסיוני "ולהורות למומחה להכין פסיקתאות לגופים המתאימים" (סעיף 75.ח לסיכומי האישה) כלומר למקרא עמדתה, היא אינה עותרת להיוון הסכומים. 32. עולה מכך, שהאופציה הרלוונטית היא חלופה 6 ובהתאם לה יש להורות על מכירת הדירה, חלוקת הכנסים הנזילים תוך תשלום איזון של הבעל בסך 154,821 ₪ וחלוקת הנכסים הבלתי נזילים במועד גמילתם לראשונה. וביתר פירוט: * הוראות בעניין מכר הדירה ניתנו לעיל. * הבעל יישאר הבעלים של הנכסים הנזילים הרשומים על שמו ושל חשבון הבנק המשותף (לפי טבלה 2 בחוות דעת האקטואר). * מניות ממקום עבודתו של הבעל יחולקו בין הצדדים "בעין" בחלקים שווים ביניהם. * בחוות הדעת תחת טבלת הנכסים הנזילים, יתרת הלוואה מחברת י' ל' בסך 177,000 ₪ קוזזה מסעיף: "זכויות פנסיוניות וסוציאליות". האקטואר ציין בחוות הדעת הראשונית (סעיף 9) כי לא עלה בידו לאמוד את שווי הנכס שמומן בהלוואה זו ולכן הזכויות בחברת --- יחולקו בין הצדדים "בעין" בחלקים שווים ביניהם כפי המלצתו. * לגבי קרנות השתלמות, הן יאוזנו בין הצדדים במועד גמילתם לראשונה. ניתן להמציא פסיקתאות מתאימות לקרנות הפנסיה, קופות גמל וחברות ביטוח. * חוות הדעת אינה כוללת בחובה חישוב בנוגע לאופנוע של האיש, שכן כנטען בה הערכת שוויו אינה נמצאת בתחום מומחיותו. הצדדים נמנעו מלהתייחס לאופנוע ולכן ככל שלא יגיעו הצדדים להסכמות בנדון בתוך 30 ימים, וככל שהאופנוע בנמצא הוא יימכר למרבה במחיר ותמורות תתקבל בידו הצדדים בחלקים שווים. 33. המומחה בחן בנוסף טענות הדדיות ביחס להעברת כספים מהחשבון המשותף וציין כך: "ח- עיון בדפי תנועות החשבון לתקופה 31/08/2020-26/04/2021, מלמדות כי קיימות העברות מחשבון זה. ט- מעיון בצילומי פעולה שקבלתי מהבעל עולה כי כספים אלו הועברו לילדי הצדדים לצורך רכישת דירה (נספח י"ח). י- ככל שכספים אלו הועברו בהסכמת הצדדים אל ילדיהם אין זה מהווה הברחת נכסים, כביכול, אלא מדובר במתנה משותפת המוסכמת על ידי הצדדים. ככל שלא קיימת הסכמה כאמור הנני מפנה את תשומת לב של כבוד בית המשפט להעברות אלו". כנכתב לעיל האישה אישרה בעדותה שהעברת הכספים לד' נעשתה בהסכמתה (חקירתה האישה, בעמוד 14, ש' 30) ולכן אין מדובר בסכום שיש להשיב או לקזז. מנגד ביחס להעברת הכספים שבוצעה לש' היא הביעה הסתייגות מכך שידעה או הסכימה להעברת סכום זהה כשם שניתן לאחיו והוסיפה, שאין לה אפשרות לתת סכום כזה וכי הייתה מסכימה לכך, רק אם הייתה נותרת נשואה לאיש (חקירת האישה, בעמוד 15, ש' 18-1). בסיכומיו הטעים האיש, ששלוש שנים בטרם פרידתם הבטיחו השניים

לש' שיינתן לו סיוע כספי בסכום זהה כמו לאחיו ד' אגב הפנייה לנספח 8 למכתב ההשלמות לאקטואר בתצהיר הרכוש. לפיכך ביקש, שככל שייקבע סך של 200,000 ₪ שהועבר ישירות לש' ירד מחלקו, אזי יש לקחת זאת בחשבון בסכום הכולל, שכן הוא לא התחייב לתת לש' כספים מחלקו בלבד, אלא "מתוך הבנה" כלשונו שהסכום יצא ממסת הרכוש המשותף. עוד הוסיף, שהאישה אינה יכולה לחזור בה מהתחייבות זו ויש לאזן את הסכום באופן שווה מהרכוש המשותף (סעיפים 44,45 לסיכומיו). כאמור, האישה הכחישה בעדותה את טענותיו העובדתיות בנדון. יש להזכיר, האיש עזב את הדירה בחודש מאי 2020, מועד הקרע הוא 28.4.2021, העברת הסכום של 200,000 ₪ לש' בוצעה ביום 28.12.2021 זמן רב לאחר שהאיש פתח את הליך יישוב הסכסוך, אף לאחר הגשת כתב התביעה מטעמו ולאחר שהפסיק להעביר את משכורתו לחשבון המשותף. כלומר העברת סכום זה לש' נעשתה על ידי האיש בעיצומם של ההליכים המשפטיים. לעניין זה יש להפנות להצהרתו, בעת שהתייחס לקביעת מועד הקרע בחודש אפריל 2021 הוסיף, "על אף שהיה ברור כי פנינו לגירושין עוד כשנה קודם..." (סעיף 16 לתצהיר הרכוש). לפיכך, חזקה, שהאיש ידע היטב מה משמעות העברה כספית זו, בעת שהצדדים ניצים ונזקקים לבית המשפט מפאת מחלוקות בלתי ניתנות להתרה. האישה הדגישה, שלא ידעה, אלא בדיעבד על העברת הכספים לש'. כלומר היא שללה בעדותה את הסכמתה "בזמן אמת" בעת ביצוע העברה של אותם 200,000 ₪ על ידי האיש, בציינה שאין לה אפשרות כלכלית כזו. גרסת האישה בעניין זה נחזית אמינה. העברת כספים בעיצומו של הליך משפטי, כשקדם לו הליך גישור שלא צלח, הצופה פני פרידה, אינה מאפשרת לכלול סכום זה באיזון כלל הנכסים של הצדדים כבקשת האיש ובהעדר ראיות המצדדות בגרסתו כי מדובר בהעברת כספים מוסכמת. משאין בידי האישה כספים נזילים נדרשת הוכחה פוזיטיבית להסכמתה להעברת סכום משמעותי זה ובזמן אמת, סכום שלטענת האיש הובטח לש' שלוש שנים קודם לכן. לנוכח המתואר עליו הנטל להוכיח כי העברת הסכום נעשתה בנסיבות שאין לחייבו להשיב מחציתו וזאת לא הוכח. "הבנת" האיש כי הסכום יצא ממסת הרכוש המשותף שאם לא כן לא היה מעבירו לש' נדרשת בראייה שלפיה האישה הסכימה לכך בפרט כשגבה טורא ביניהם. המסקנה מכל האמור היא שעל האיש להשיב לאישה מחצית מהכספים המשותפים שנטל באופן חד צדדי מהחשבון המשותף והעבירם לש'. כלומר עליו להעביר לאישה סך של 100,000 ₪ (מחצית מ-200,000 ₪) בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום 28.12.2021. התחשבות בכספי האיזון הרכושי לשם קביעת סכום הפיצוי בגין פער ההכנסות 34. הפסיקה קובעת, כי כאשר בית המשפט נדרש לשאלה האם נכון לחרוג מחלוקה שוויונית "שומה עליו לבחון, ראשית דבר, מהו הסך שיותר בידי כל אחד

מהצדדים אחר ביצוע חלוקה שוויונית רגילה, שכן אפשר שגם אם קיימים פערים משמעותיים ביכולות הכלכליות של הצדדים הרי שאחר חלוקת הרכוש יקבל הצד החלש זכויות ורכוש בשיעור ניכר שיהא בו להעמידו על רגליו ויהא מוצדק בנסיבות העניין להסתפק בחלוקה מחצה על מחצה, ככלות הכול אין מטרת חלוקת הרכוש להשוות את כושר השתכרותם של הצדדים אלא אך ורק למנוע עוול לצד החלש יותר, ובאם הצד החלש יקבל מתוך חלוקה שוויונית רכוש רב- די לנו בכך" (עניין פלוני 2021, פסקה 60). בנוסף במסגרת האיזון הלא שוויוני, בית המשפט אינו פוסח על תביעת המזונות שהגישה האישה והוראות מתאימות יינתנו בגדרה, אגב התחשבות בסכומים ששולמו עד כה בגדרי הליך המזונות מפאת העובדה שהטענות בדבר פער כלכלי חופפות בחלקן ולמניעת "כפל תשלום" חרף התכליות השונות של ההליכים. כלומר העובדה שנמצא לנכון לקבוע כי האישה זכאית לתשלום המגלם את חלקה בהשתכרות האיש כפיצוי על נכסי קריירה, מחייבת לבחון בעין חדה את התביעה הנוספת לתשלום מזונות (ראו דיון להלן). כך גם יש להתחשב בסכומים נוספים ששולמו על ידי האיש כגון מחצית חלקה של האישה במשכנתה וכן בתשלום החזקת הדירה והוצאות נוספות נגזרת ההליכים. תשלום חד פעמי והפסיקה הנוהגת 35. האישה זכאית לקבל כספים וזכויות כאמור בחוות דעת האקטואר. חלק מהזכויות טרם גמלו. האישה אף זכאית וצפויה לקבל מחצית משווי הדירה שוויה הועמד על 2,860,000 ₪ ועליה רובצת משכנתה. אולם הסכומים הללו אינם משקפים די הצורך את פער ההכנסות שנפער בין הצדדים במשך שלושים שנות הנישואים, פער זה מצדיק שיינתן לו ביטוי כספי. בתי המשפט מצאו לתעדף תשלום חד-פעמי שיש בו משום הפרדה סופית תחת תשלום עיתי לשם מניעת התדייניות חוזרות ונשנות והימנעות משימור קשר כלכלי בין צדדים שאינם חפצים בכך, בדרך זו מקבל התשלום עשוי אף לתכנן את עתידו על יסוד הסכום שקיבל באופן וודאי (עניין פלוני, פסקאות 26-24). בפסיקה נפסקו סכומים משתנים בגין שקלול הפער בכושר ההשתכרות מקצתם יפורטו עתה: בע"מ 4623/04 פלוני נ' פלונית (26.8.2007) - רואה חשבון בעל עסק עצמאי נדרש לשלם לבת הזוג סכום חד פעמי של 250,000 ₪, שחולק לשלושה תשלומים על פני שלוש שנים; תמ"ש 22190/09 ט.מ. נ' א.מ. (9.10.2011) - מורה נהיגה עצמאי, שנקבע כממצא עובדתי שהשיא את הכנסותיו בזכות השקעה של האישה בבית פנימה, נדרש לשאת בתשלום חד פעמי באמצעות חלוקת נכס המגורים באופן שווה, הגם שהאיש השקיע חלק ניכר בבנייתו מכספים שהיו לו קודם לנישואין; תמ"ש (ת"א-יפו) 35944-02-11 פלוני נ' אלמונית (14.3.2013) - בעל חברה נדרש לשלם סכום חד פעמי של 100,000 ₪ שיופחת מחלקו בנכסים הנזילים; תמ"ש (ת"א) 17359-01-10 פלוני נ' אלמונית

(5.4.2012), בפסק דין זה סקר כבוד השופט שילה פסיקה נוספת כמפורט:
תמ"ש 1933/09 א.ג.א. נ' י.ג.א (9.2.2010) - האיש חוייב בסך 144,000
ש בגין הפרשי כושר השתכרות, עת השתכר 20,000 ש בחודש והאישה
12,000 ש בחודש; תמ"ש 6990/07 ס.ש. נ' י.ש. (10.5.2009) - האיש
חוייב בסך של 170,000 ש כפיצוי בגין הפרשי כושר השתכרות, כשהאישה
עבדה בעבודות מזדמנות והאיש השתכר כ-7,500 ש בחודש; תמ"ש
6960/05 ש' ס. נ' א.ס. (4.3.2012) - האיש חוייב לשאת ב-120,000 ש
בגין הפרשי כושר השתכרות עת הרוויח 50,000 ש בחודש והאישה
השתכרה 15,000 ש; ע"מ 740/08 פלוני נ' פלונית (19.11.2008) - חיוב
האיש בפיצוי בגין הפרש כושר השתכרות בסך של 200,000 ש סכום זה
אושר בבית המשפט המחוזי, זאת כשהאישה לא עבדה והאיש השתכר כ-
14,000 ש בחודש; תמ"ש 3640/10 א.ב. נ' צ.ב. (15.5.2012) - האיש
חוייב בפיצוי בסך 160,000 ש בגין הפרש כושר השתכרות עת שכרו היה פי
ארבעה מזה של האישה. בפסיקה מאוחרת לזו נקבעו הסכומים
הבאים: תלה"מ (אשדוד) 61552-12-20 פלונית נ' אלמוני (24.4.2024) -
האיש רופא במקצועו חוייב בפיצוי בגין הפרשי כושר השתכרות בסך של
250,000 ש; תלה"מ (חיפה) 38473-12-20 אלמונית נ' פלוני
(18.8.2024) - האיש חוייב בפיצוי בגין פערי השתכרות בסך של 180,000
ש בפריסה לשלוש שנים; עמ"ש 5420-10-21 (מחוזי חיפה) א. נ' ב.
(18.4.2022) - האיש חוייב בפיצוי בגין הפרש כושר השתכרות לתקופה בת
תשע שנים המהווה 40% מתקופת החיים המשותפים ונקבע שיישא בסך
של 280,000 ש בתשלום אחד וזאת מתמורת מכר הדירה, בבע"מ
4898/22 פלוני נ' פלונית (16.2.2023), סכום זה הופחת לסך של
180,000 ש על ידי בית המשפט העליון. אופן החישוב 36. הערכת גובה
סכום הפיצוי בגין פער בכושר השתכרות נעשית אגב התחשבות בכלל
הנתונים ובשיקולים שהוזכרו ופורטו לעיל המשקללים את מרכיב הניסיון
והכישורים האישיים, ההכשרה בטרם ובמהלך הנישואים, מרכיב הוויתור
והתמורה של כל אחד מבני הזוג והיקף הרכוש הצפוי להתחלק ומועדו. בתוך
כך הסכום מגלם בתוכו את התשלומים שנשא בהם האיש עד כה ואף יישא
בחלקם בשלושת החודשים הקרובים כמו גם ההוצאות שנשא בהן בגדרי
ההליכים. אב"ד כבוד השופט ג'יוסי, קבע בעניין א.ב. המוזכר לעיל, בנסיבות
שבהן פער ההשתכרות בין הצדדים היה כ-19,500 ש בעת ששכר האישה
נאמד על 4,500 ש ואילו של האיש על 24,000 ש והשניים היו נשואים 22
שנים, שיש לשלם פיצוי בגין פערי ההשתכרות, עבור תקופה של עד 40%
ממספר שנות נישואיהם, באופן שיוביל לאיזון מהותי בין בני זוג. כפועל יוצא
נדרש האיש להעביר לאישה סך של 240,000 ש בתשלום אחד שיקוזז
ממכר הנכס (עניין א.ב., פסקאות 30,25). קביעה זו נסובה בין היתר על

הניתוח שנעשה על ידי כבוד השופט שילה בתמ"ש 47769-01-12 פלוגית נ' אלמוני (26.08.2014). סכום זה הופחת על ידי בית המשפט העליון לסך של 180,000 (בפסק דין לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). ביישום לנסיבות העניין דנן: הצדדים נישאו ביום 00.00.1990 ומועד הקרע הוא 28.4.2021, דהיינו תקופת החיים המשותפים היא כשלושים שנים, כלומר היא ממושכת מבעניין א.ב.; פערי ההשתכרות בענייננו גבוהים מפערי ההשתכרות בעניין א.ב. אך בשונה מפסק דין זה, בעניין דנא יש לקחת בחשבון את ההוצאות שבהן נשא האיש בגדרי ההליכים ואף לאחר מועד הקרע ובהם תשלומי המשכנתה והחזקת הדירה במשך כארבע שנים ממועד הקרע, תשלומים שיוסיף לשלם בשלושת החודשים הבאים, הצפי לקבל מחצית מהכספים ובכלל זה תשלומים שטרם גמלו בזכויות הפנסיוניות של האיש ומחצית משווי הדירה, משכך נכון יהיה לקבוע שתקופת הפיצוי תהיה פחותה מ-40% מתקופת החיים המשותפים. בשקלול כל אלה בנסיבות הפרטניות של הצדדים דכאן ועל יסוד הפסיקה האיש נדרש לשלם לאישה בגין הפער בכושר ההשתכרות סך של 230,000 ₪, כתשלום חד פעמי, ניתן לקזז סכום זה מכספי תמורת מכר הדירה, בהתחשב בכך שיתכן שלאיש אין עתודות כלכליות שיאפשרו לו לשאת בסכום באורח מיידי אלא כאמור רק לאחר מכר הדירה ומכספי תמורתה. **תוצאה** ניתן צו לפירוק שיתוף בדירה, כמפורט בסעיף 20 לפסק הדין. תשלומי המשכנתה, ביטוח המשכנתה והוצאות החזקת הדירה עד לתקרה חודשית של 1,000 ₪ ישולמו במשך שלושה חודשים מהיום על ידי האיש, כמפורט בסעיף 19 לפסק הדין. איזון המשאבים יבוצע בהתאם למפורט בסעיף 32 לפסק הדין. האיש יעביר לאישה סך של 100,000 ₪ בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום 28.12.2021, כמפורט בסעיף 33 לפסק הדין. האיש ישלם לאישה בגין הפער בכושר ההשתכרות סך של 230,000 ₪ כתשלום חד פעמי שניתן לקזזו מחלקו בתמורת מכר הדירה כאמור בסעיף 36 לפסק הדין. **ב. התביעה למזונות אישה – תלה"מ 11049-04-22** 1. סעדי תביעת המזונות הם: חיוב האיש במזונות חודשיים בסך 26,082 ₪ המורכבים מהוצאות אישה בסך של 17,334 ₪ והוצאות הדירה בסך של 8,748 ₪ לרבות חיוב בתשלומי המשכנתה כתחליף רעיוני למדור וכן חיוב בדמי אירוח של ילדיהם בסך של 4,000 ₪ לחודש, כל זאת מהמועד שבו האיש הגיש את הבקשה ליישוב סכסוך. בכתב התביעה נטען כי בשלוש שנות הנישואים הראשונות בני הזוג חיו בבית הורי האישה, שדאגו לכל מחסורם וכך חסכו כספים לרכישת דירתם הראשונה. עוד נטען, שהאיש עזב את הבית כחודשיים לפני נישואי ד' והעיב על השמחה המשפחתית. הוסף שבהתאם להסכמת הצדדים, האישה נותרה בבית וגידלה את הילדים, בעוד האיש דאג לפרנסתם והתקדם בעבודתו. נטען

שהאישה הורגלה לרמת חיים גבוהה הודות להכנסות הגבוהות של האיש. כיום האישה עודנה עקרת בית, נעדרת מקורות הכנסה, חולה ונושאת בכל הוצאות הילדים המשותפים. 2. האיש טען בכתב ההגנה, כי התביעה למזונות מופרכת וכך גם הסכומים הנתבעים בגדרה. לטענתו, השניים מעולם לא חיו חיי ראויה או פאר ויש להם משכנתה בסך 535,000 ₪ והלוואה נוספת בסך 170,000 ₪. נטען, שהאישה לא צירפה ולו ראשית ראייה לצרכיה הגבוהים הנטענים, מה גם שהיא צפויה לקבל את חלקה באיזון הזכויות שנצברו מעבודתו בסך מהוון של כמיליון ₪ ויתכן שלמעלה מכך. הוסף, שהאישה מסתירה את העובדה, שהאיש נושא בגפו במלוא הוצאות הבית הכוללות, משכנתה בסך 3,600 ₪ וביטוחים הקשורים בה, תשלומי ארנונה, ועד בית, גז וכבלים וכי הוא ממשיך לעשות כן גם לאחר שחדל להעביר את משכורתו לחשבון המשותף בחודש 10/2021. מפאת נשיאתו בתשלומי המשכנתה עתר האיש לחייב את האישה במחצית מעלויות שכירות ראויה בגין שימושה בדירה ולכל הפחות לקחת בחשבון סכומים אלה ממועד הקרע בעת חלוקת הרכוש בתביעתו לפירוק השיתוף. עוד טען, שיש למחוק את הרכיב שנדרש בגין הוצאות ילדיהם הבגירים, שכן לא ניתן לנהל את תביעתם באמצעות הורה. 3. האישה הגישה בקשה למזונות זמניים בגדרי תביעת המזונות. לאחר קבלת עמדות הצדדים נקבע שהאיש ישלם לאישה 4,100 ₪ בתוך 10 ימים ממועד ההחלטה וכן 3,600 ₪ בתוך 30 ימים לאחר מכן (החלטה מיום 23.5.2022). בהחלטות מאוחרות מהמועדים 4.9.2022, 10.1.2024, 2.12.2024 נקבע כי האיש יישא בתשלום חודשי בסך 3,200 ₪ (מחודש 7/22 למשך שנה, מחודש 1/24 ועד לחודש 9/2024 ולחודשים 11/24, 12/24). נכון להיום אין החלטה תקפה למזונות זמניים. 4. מקור החיוב במזונות אישה קבוע בסעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), התשי"ט-1959, הקובע כי: "אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה". הדין העברי מורה כי יש לפסוק מזונות אישה על פי רמת החיים שאליה הורגלה, אגב יישום הכלל "עולה עמו ואינה יורדת עמו" (ע"א 130/83 פרייס נ' פרייס, פ"ד לח(1) 721). כאשר האישה עובדת ניתן לטעון "מעשה ידיה תחת מזונותיה". עם זאת, נפסק, כי אישה אינה חייבת לצאת לעבודה, ואין בסירובה לעבוד להוביל לשלילת זכאותה למזונות (ע"א 687/83 מזור נ' מזור פ"ד לח(3) 29), יש לבחון במצבים אלה כל מקרה לנסיבותיו תוך התייחסות למשך הנישואין, האם האישה עבדה קודם לפרידה, גילה, יכולת השתכרות ועוד (עמ"ש (ת"א) 21043-02-13 פלונית נ' פלוני, 23.3.2014, (פסקה 21), להלן: עמ"ש פלוני). יתכנו מקרים המצדיקים התייחסות שונה לכלל זה (ע"א 4316/96 פלולי נ' פלולי, פ"ד נב(1) 394), אך מקרה זה אינו נמנה עליהם, כשברור שהאישה במשך כשלושה עשורים לא עבדה כלל.

יוער, שהתנאים הפוטרים כליל ממזונות אישה מפאת ניאוף, מרידה או עזיבת האישה את הבית (ע"א 634/61 מקייטן נ' מקייטן פ"ד טז 945; ע"א 256/65 מילר נ' מילר, פ"ד יט(3) 171) אינם מתקיימים בנדון. זאת ועוד, ניתן למצוא הד לגישה שלפיה, ייפסקו מזונות אזרחיים בעלי תכלית שיקומית גם כשאין עוד זכאות למזונות על פי הדין האישי וזאת מכוח העקרונות הכלליים של הדין האזרחי בפסיקת בית המשפט העליון (בע"מ 3151/14 פלונית נ' פלוני (5.11.2015), להלן: פלונית 2015). בתמצית יצוין, שפסיקת מזונות משקמים מתעוררת כאשר ישנה הסתמכות על קשר הנישואין שבה בן זוג אחד מפרנס ואילו האחר מצוי במרחב הביתי וקם חשש שמא לאחר הגירושין יוותר ללא יכולת השתכרות כלל או מוגבלת בלבד. הפסיקה קבעה, שאין מדובר בזכות קבועה למזונות, אלא תכליתה שיקום עד התגבשות זכאות אחרת לפרנסה, תוך מתן משקל לשיקולי תום לב והגינות, אגב בחינה פרטנית ובכלל זה ההסדר הרכושי הכולל לעת פרידתם (המשנה לנשיאה כבוד השופט רובינשטיין, עניין פלונית 2015, פסקה י"ג). מדובר בחיוב בעל היבט חוזי הכפוף לדרישת תום הלב (עמ"ש 10-12-41403 (ת"א-יפו) פלוני נ' פלונית (29.5.2012)). 5. הדין החל על הצדדים הוא הדין העברי, שבהתאם לו חיוב איש במזונות אישה מתחיל ביום הנישואים ומסתיים עם תום הנישואים. הצדדים עודם נשואים, ברם לא הוכחה טענת האיש כי ניתנה הסכמת האישה לגירושין עם מתן פסק הדין בערכאה דכאן. משכך יש לבחון האם יש מקום לפסוק מזונות עד למועד הגירושין בפועל ולאחר מכן האם להורות על פסיקת מזונות משקמים. 6. הצדדים נישאו ביום 00.00.1990. האיש עזב את הבית במאי 2020 ואינו מתגורר כיום בישראל. כאמור, האיש ציין שביום 20.6.2024 הסכימה האישה להתגרש לאחר שיינתן פסק הדין בערכאה זו. האישה עתרה למזונות בסכום חודשי של 26,082 ₪, לחיוב בהוצאות הדירה וכן בדמי אירוח בסך של 4,000 ₪ כלומר הסך החודשי המצטבר שהתבקש הוא בהערכה כ-36,000 ₪. סכום זה התבקש מהמועד שבו האיש הגיש את הבקשה ליישוב סכסוך בחודש אפריל 2021, בעוד תביעתה הוגשה בחודש דצמבר 2021 והאיש המשיך להעביר את משכורתו לחשבון המשותף ששימש את שני הצדדים עד לחודש אוקטובר 2021 (סעיף 4 לכתב ההגנה). בתביעתה לא ציינה האישה עד מתי עותרת היא לקבל את הסכום שהתבקש, אך בסיכומיה הטעימה כי דרישתה לתשלום היא כל אימת שהאיש טרם יצא לפנסיה, שכן רק אז יחלקו הצדדים את זכויותיו בפנסיה ויהיה בידי האישה "מקור קיום במקביל" (סעיף 76.ב לסיכומיה). 7. בכתב התביעה ובתצהירה טענה האישה, שהשניים חיו ברמת חיים גבוהה והעמידה את צרכיה על סך 17,334 ₪ לחודש, לפי הפירוט הבא: כלכלה בסך 3,000 ₪, ביגוד והנעלה בסך 1,000 ₪, קוסמטיקה בסך 300 ₪, היגיינה בסך 400 ₪, מספרה בסך 800 ₪, מניקור פדיקור בסך

200 ש, מסעדות-בתי קפה בסך 1,000 ש, נסיעות לחו"ל בסך 3,000 ש, נסיעות בארץ בסך 834 ש, נסיעות (מוניות ועוד) בסך 1,000 ש, קופ"ח כללית בסך 300 ש, טיפול שיניים ממושך בסך 3,000 ש, טלפון נייד בסך 500 ש, מתנות ורכישות שונות בסך 1,000 ש. כמו כן בהוצאות הדירה במלוא החיוב במשכנתה ובדמי אירוח של 4,000 ש. בעניין זה יוער, שבתקופה הרלוונטית ועד היום משולמים מלוא החזרי המשכנתה והוצאות החזקת הבית לרבות בגין חלקה של האישה על ידי האיש. האישה נמנעה מלצרף לכתב התביעה, לבקשה למזונות זמניים ולתצהירה מסמכים כתימוכין לדרישותיה הכספיות ולבטח לא ביחס להיקפן. לכתב התביעה ולתצהיר המזונות צורפו קבלות בגין תשלום ועד בית שחלקן בלתי קריא (נספח 6). כאמור, סכומים אלה שולמו ומשולמים על ידי האיש בגין הדירה שבעניינה ניתן צו לפירוק שיתוף. עוד צירפה תדפיס חשבון בנק שנתיים עובר להגשת התביעה "בו מופיעות חלק מההוצאות" כפי שציינה (סעיף 43, נספח 5 לתצהיר). תדפיס הבנק משקף משיכת כספים אך הוא אינו מלמד על הוצאות כדבעי ואין בצירופו מבלי לייחס משיכת כספים להוצאה בפועל כדי לצאת ידי חובתה כתובעת. ביחס ליתר ההוצאות שפורטו, לא צירפה האישה מאום. זה המקום לציין כי יש לדחות את עתירתה לחיוב האיש בגין דמי אירוח של הילדים הבגירים בסך חודשי של 4,000 ש. מעבר להעדר תימוכין באשר לרכיב כספי זה, אזי האישה אינה מגדלת עוד ילדים קטנים. אף טענתה החוזרת כחוט השני שלפיה היא נדרשת לתמוך בילדים תמוהה (סעיף 13 לתצהיר המזונות, סעיפים 14, 7, 3 לתצהיר הרכוש, סעיף 11 לסיכומים). שכן, ד' הבן הבכור הוא בן 33 נשוי ובעל משפחה ו' הוא בן 27. העובדה שש' עודנו מתגורר עמה בדירת הצדדים ויש לו הפרעת קשב וריכוז אינה מצביעה על צורך בתמיכה כלכלית שלה, בה בעת שהיא עצמה נתמכת כלכלית על ידי אביה כנטען ועותרת לתמיכה כלכלית חודשית מהאיש עד ליציאתו לפנסיה. יתר על כן, נתוניהם הכלכליים של הילדים לא הוצגו, השניים לא הגישו תצהירים ולא זומנו להעיד. כך גם טענת האיש שש' עובד למחיתו בחברה --- (סעיף 3 לתצהירו) לא נסתרה. מכאן שהסעד הסתמי שהתבקש כדמי אירוח בסך 4,000 ש לחודש, ללא אסמכתאות הולמות, אגב התעלמות מוחלטת מכך ששני הילדים בגירים ועובדים אינה מתקבלת. תביעת מזונות היא תביעה כספית וככזו מוטל על האישה להוכיח את הסכום הנתבע ולגבותו בראיות ביחס לכל רכיביה, האישה לא עשתה כן. טענותיה ביחס לצרכיה כמפורט לעיל לא הוכחו, הנטל להוכיח את ההוצאות עצמן ואת גובהן מוטל במלואו על האישה ונמצא שהיא לא הרימה נטל זה. לכאורה די בזאת לדחות את תביעתה או למצער את חלקה הארי. 8. זאת ועוד, טענת האיש, שסכום התביעה מופרז אינה קלוטה מן האוויר, ישנו פער תהומי בין הסכום שהתבקש לבין הכנסות התא המשפחתי, אף כשהכנסות האיש היו

גבוהות מאלו המתקבלות כיום. כאמור, טענתו שרכיבי התביעה אינם מושתתים על ראיות כנדרש אף היא מעוגנת בנסיבות. יוער, כי לנוכח הדיון בתביעה הרכושית לעיל אין הכרח לשוב ולצלול למחלוקת הצדדים בדבר הטעמים שבגינם האשה לא עבדה ואילו האיש עבד, אך יצוין בתמצית, שהנסיבות מלמדות באופן שלא נסתר, כי האשה נשענה על האיש בסיפוק צרכיה ובפרנסת הבית במהלך החיים המשותפים. לא הוכח, שהאיש מנע מהאשה לצאת מחוץ לבית ולעבוד עם זאת אין בכך לאיין את העובדה שהאשה הסתמכה עליו כמקור לפרנסה באופן שמאפשר לה קיום בכבוד. טענת האשה שעליה נסמכת בתביעתה, בדבר חיים ברמת חיים גבוהה מאוד, לא הוכחה במסמכים, כאמור אין די בצירוף תדפיס חשבון בנק שאינו מבאר מאומ ואינו בהיר דיו. טענתה זו אף לא הוכחה באמצעות עדים. זולת אבי האשה לא זומנו עדים נוספים מטעמה, כגון ש' המתגורר עמה שיכול היה לבטח להצביע על ההוצאות השוטפות. חקירת אב-האשה, החפץ בטובת ביתו, לכל היותר צידדה בטענתה, שלא הוכחה כדבעי, כי המזונות הזמניים שנפסקו לא מכסים את מלוא צרכיה שכן היא תומכת גם בש' ובחברתו (סעיף 8 לסיכומיה) ולכן נדרשת לסיוע כספי מאביה (ראו עדות האב, בעמוד 5 ש' 1-14 שבה מציין כי נתן לה 1,000 ₪ בגין נסיעות). חקירת האשה עצמה העלתה שאין לה הוצאות אישיות גבוהות באופן חריג. האשה אישרה כי הצדדים לא החזיקו מעולם ברכב פרטי בבעלותם והרכב היחיד ששימש אותם היה ממקום העבודה של האיש. בעדותה הדגישה, שהאיש העמיד לרשותה כרטיס חיוב מוגבל: "עם כרטיס האשראי הוצאתי כסף, היה לי עד סכום מסוים שיכולתי להוציא" (חקירת האשה בעמוד 2 ש' 9-10). האשה הוסיפה שלא נהגה להוציא כספים לטיפול אישי אלא לצרכי הבית בלבד. כך במילותיה שלה: "זאת אומרת אם היו מגיעים מהחשבונות של האשראי אז היה מין כזה כמו משפט בסלון, למה הוצאת ככה ולמה הוצאתי ככה, וההוצאות שלי לא היו על יהלומים, ולא על סיגריות, ולא על בתי קפה עם חברות, ובתקופה שחייתי איתו גם הזנחת את עצמי מאוד, זאת אומרת לא היו הוצאות על דברים כאלה. ההוצאות היו לרוב על הבית, על הילדים, על האדון שתמיד יהיה לו בגדים נקיים, שתמיד יהיה לבוש טוב" (שם, ש' 27-32, ההדגשות הוספו). האשה הסבירה בעדותה כי נמנעה מלהוציא כספים רבים בגין צרכיה האישים שכן ידעה שאינה עובדת (שם, ש' 38). יתרה מזאת, טענת האשה כי הורגלה לרמת חיים גבוהה לנוכח שכרו הגבוה של האיש אינה מתיישבת באופן מובהק עם עדותה כי: "היה תמיד את התמיכה הכלכלית גם של ההורים שלי שעזרו המון, ולא היה בית שהיה רעב ללחם" (עמוד 4, ש' 18-19). עדות האשה בדבר עזרה מעם הוריה חותרת תחת טענותיה בדבר רמת חיים גבוהה הנעוצה בהשתכרות האיש. כך גם הטענה שאחת לחודש נשכרה מנקה

וביתר הימים היא הייתה זו שאמונה על ניקיון הבית, אף היא אינה הולמת על פניו טענה המשקפת רמת חיים גבוהה במיוחד. 10. אכן, לא ניתן לחדד שלאישה, כלכל אדם, ישנן הוצאות מחייה, אולם בהינתן שהיא עתרה בהפרזה יתרה ובעיקר לא טרחה לגבות את הנטען בראיות, אין אלא לאמוד אותן. בנסיבות דומה שסכום ההוצאות הריאליות אינו עולה על הסכומים המורכבים, מהקצבה שהיא עתידה לקבל, בשים לב לכך שהיא העידה תחת אזהרה שכבר הגישה בקשה בנדון למוסד לביטוח לאומי, בצירוף הסכומים שתקבל כנגזרת מהתביעה הרכושית בכלל זה מחצית מהכספים שנצברו בתקופת החיים המשותפת, תמורת מכר הדירה וכן סכום פיצוי נוסף המגלם את פער ההשתכרות, בשים לב לחיובי האיש בשלושת החודשים הקרובים ובעבר כעולה מנתוני ההליכים ובהתחשב במשך הזמן שנותר עד לפרישתו מהעבודה וגמילת הזכויות הנוספות. יצוין כי אף אם האישה תימצא זכאית לקצבה חודשית בדרגה חלקית בלבד (74%) זו צפויה להיות בשיעור של כ- 3,100 ₪ סכום דומה לזה שנפסק בגדרי ההליך בבחינת מזונות זמניים, לא כל שכן אם תינתן לה קצבה מלאה (75% ומעלה) או אז הסכום יעמוד על כ- 4,500 ₪ בקירוב. משכך יש לקבוע שהכספים שעתידה האישה לקבל לצד קצבה חודשית עולים על היקף ההוצאות הנדרשות. במצב זה, שבו האישה לא הוכיחה את הוצאותיה הנטענות מצד אחד ומצד שני עולה שמצבה הכלכלי יוטב משמעותית לנוכח הקביעות בהליך הרכושי, נכון לאפשר שלושה חודשים נוספים של התארגנות כאשר בתקופה זו ימשיך לשאת האיש בהוצאות המשכנתה ובביטוח המשכנתה ובהוצאות החזקת הדירה עד לתקרה חודשית של 1,000 ₪ כפי שנקבע בתביעה הרכושית. באופן משלים, משחוייב האיש בגדרי ההחלטות הזמניות בתשלומים עיתיים, בהתחשב בסכום החודשי שנפסק לעומת זה שהתבקש: 3,200 ₪ מחודש יולי 2022, חיוב שפקע בחודש ינואר האחרון, נשא במלוא תשלומי המשכנתה והחזקת הדירה, בהינתן שרק עתה ניתן פסק הדין הרכושי ובו פיצוי בגין פער ההשתכרות ומכוח ההלכה שלפיה "מזונות שנאכלו לא יושבו", אין להורות על החזר תשלומים ששולמו על ידי האיש בתקופה זו בכלל זה השבת הוצאות נוספות ששולמו בגדרי ההליכים, זאת בכפוף לקביעות לעיל בתביעה הרכושית. 11. לאחר בחינת הנתונים והראיות במקרה זה אין להורות על פסיקת מזונות משקמים. ראשית, פער ההשתכרות שבין הצדדים מצא את ביטויו בפסק הדין הרכושי, האיש חוייב בתשלום פיצוי לאישה בסך של 230,000 ₪. האישה עתידה לקבל כספים המגלמים את חלקה בהכנסת האיש, תוצר עבודתו רבת השנים בהתאם לחוות דעת האקטואר, היא צפויה לקבל כספים לאחר מכר הדירה, כל אלה מהווים נדבך נוסף, שכן אין להתייחס לסוגיית המזונות באופן מנותק מסוגיית הרכוש המתקבל. יתר על כן בהתאם להחלטת בית המשפט האיש ביצע תשלומים עיתיים, נשא

בהוצאות המשכנתה והחזקת הדירה, לצד המשך מגוריה בה. זאת בצירוף יתר העלויות שבהן נשא האיש בגדרי ההליך. בתצהיר מטעמו (סעיף 34) נקב האיש בסך של 72,336 ₪ בגין החזקת דירה לתקופה שממועד הקרע ועד לחודש 1/24, בסך של 133,00 ₪ בגין תשלומי המשכנתה לתקופה שממועד הקרע ועד לחודש 1/24 (כשמחציתו עומד על 66,000 ₪). סכומים אלה האמירו בחלוף הזמן, כך גם נלקח בחשבון התשלום הגלום בשלושת החודשים הקרובים, כל אלה תומכים במסקנה שאין לפסוק מזונות משקמים נוסף על כל הסכומים שכבר נפסקו. **שנית**, אין מחלוקת שהאישה לא עבדה כל השנים, בעוד ידו של האיש הייתה על העליונה ביחס עצמאות הכלכלית שרכש וביחס ליכולת להתנהל פיננסית בכספים המשותפים, באופן שעשוי להצדיק את דאגתה הלגיטימית להבטחת עתידה. כנכתב לעיל, הצפי כי האישה תצא לעבוד בהתחשב בנסיבות אינו מאוד ריאלי, אך מנגד כל אותן שנים נהנתה מפרי עמלו של האיש. כמו כן, דומה כי נוח לאישה לשקוט על השמרים ולא לנקוט בצעדים שיאפשרו לה לקבל הכנסה, כגון קצבה מביטוח לאומי, ורק לאחרונה על פי עדותה פנתה בבקשה בנדון, עניין זה אין לזקוף לחובת האיש ואף הוא נלקח בחשבון. **שלישית**, האישה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה בגדרי תביעה זו ומעבר לכך לא הצביעה על כך שלא תוכל לחיות ברווחה לאחר שיתקבלו בידיה כלל הכספים הנובעים משכר עמלו של האיש במשך שלושה עשורים, שכר שממנו נהנתה בשנים עברו ותהנה גם בעתיד מהזכויות שטרם גמלו. **רביעית**, שיקולי תום הלב וההגינות תומכים גם הם במסקנה שאין להוסיף על הקביעות בפסקי הדין בכלל זה החיובים שיישא בהם האיש בשלושת החודשים הקרובים באופן העלול להוות כפל תשלום. אשר על כן, תביעת האישה נדחית, למעט ההסתייגות כמצוין בסעיף 10 לעיל. **פסיקת הוצאות** בנסיבות שבהן התקבלו עתירות חלקיות של כל אחד מהצדדים, כל צד יישא בהוצאותיו. ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"ה, 26 מרץ

עילת גלעד משולם, שופטת
2025, בהעדר הצדדים.

חודש	שכר נטו (₪)
04/2022	21,106.99
03/2022	24,894.40
02/2022	20,828.09

24,485.30	01/2022
49,959.82	12/2021
24,470.00	11/2021
24,316.18	10/2021
18,453.94	09/2021
17,788.20	08/2021
22,232.73	07/2021
19,116.83	06/2021
נח	
267,652.48	סך הכל
נח	
24,332.04	ממוצע חודשי
<u>שכר נטו (€)</u>	<u>חודש</u>
€ 5,235.58	12/2023
€ 4,390.69	11/2023
€ 4,392.49	10/2023
€ 4,419.71	09/2023
€ 4,469.18	08/2023
€ 4,457.72	07/2023
€ 6,769.77	06/2023
€ 4,457.73	05/2023
€ 4,457.72	04/2023

€ 4,143.91 03/2023

€ 4,143.91 02/2023

€ 4,578.15 01/2023

€ 55,916.56 סך הכל

€ 4,659.71 ממוצע
חודשי

איזון   ביום איזון
הקרע של כלל הנכסים
הנכסים   הנזילים
וההתחייבויות ביום
הקרע
ואיזון יתר
הנכסים
במועד
גמילתם
לראשונה

דירת המגורים תיוותר בידי הבעל	חלופה 1	חלופה 4
דירת המגורים תיוותר בידי האישה	חלופה 2	חלופה 5
דירת המגורים	חלופה 3	חלופה 6

תימכר
לצד ג'